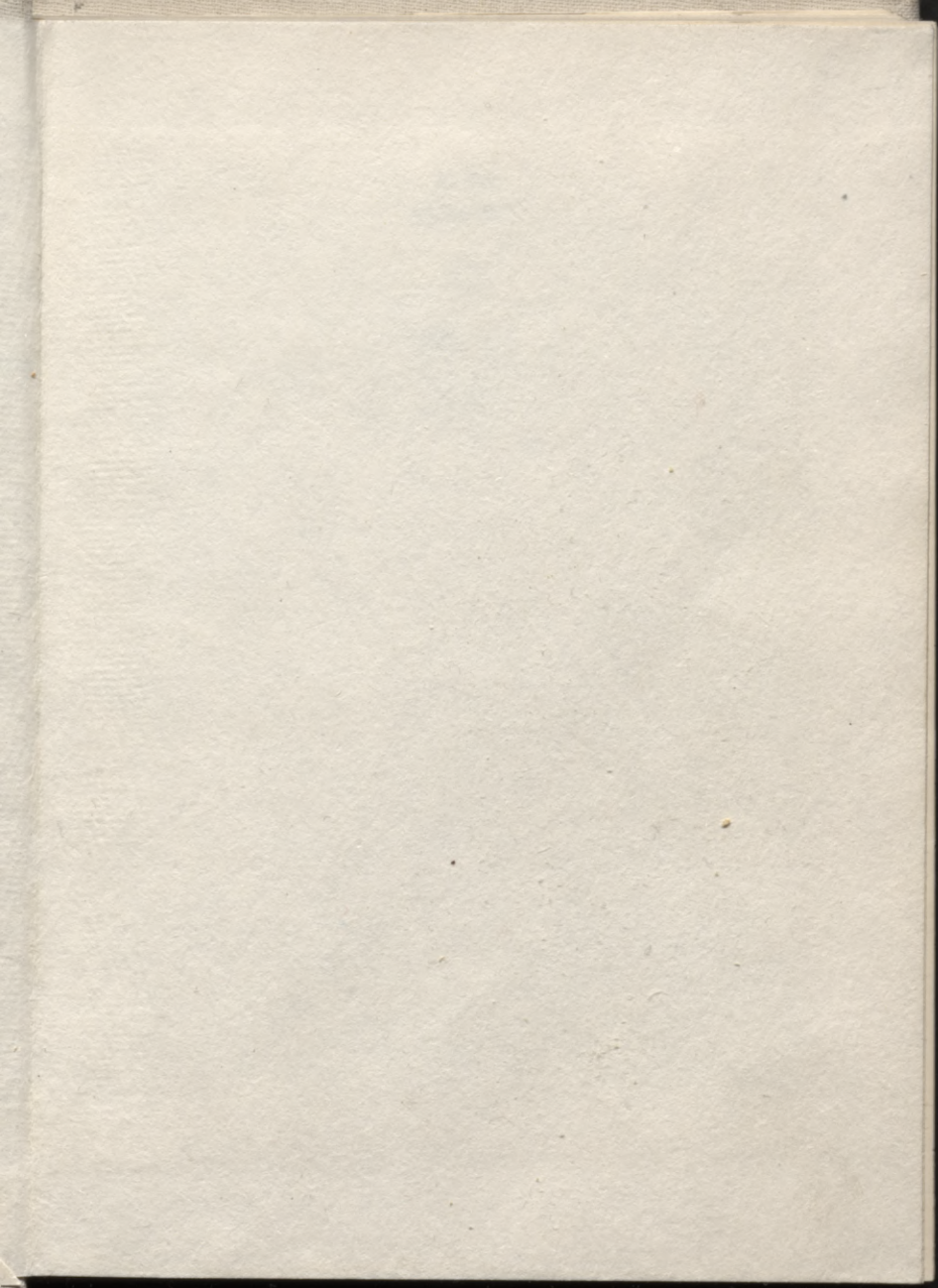

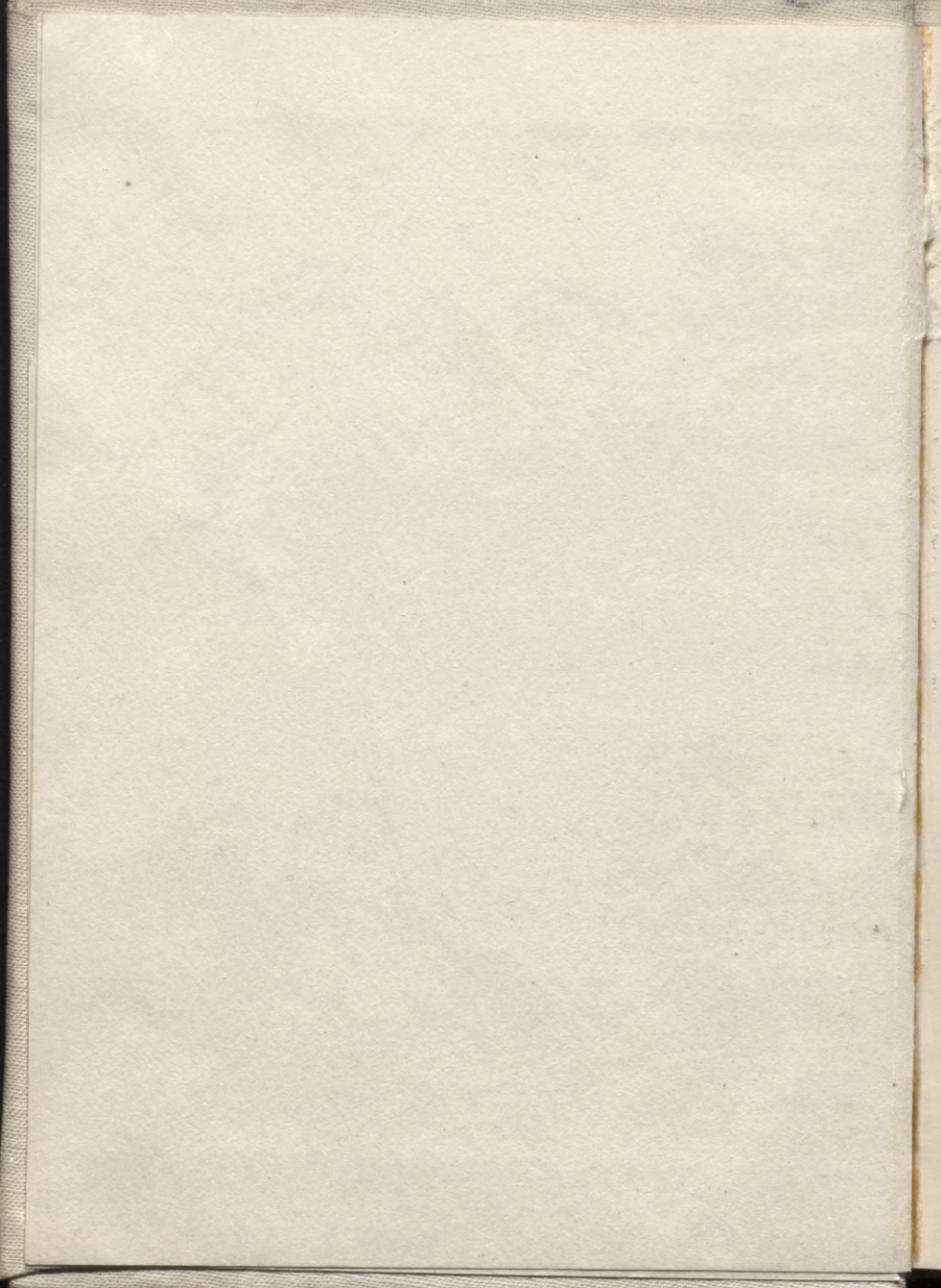
L $\frac{89-d}{23}$

ELSBERGS

89-8.904

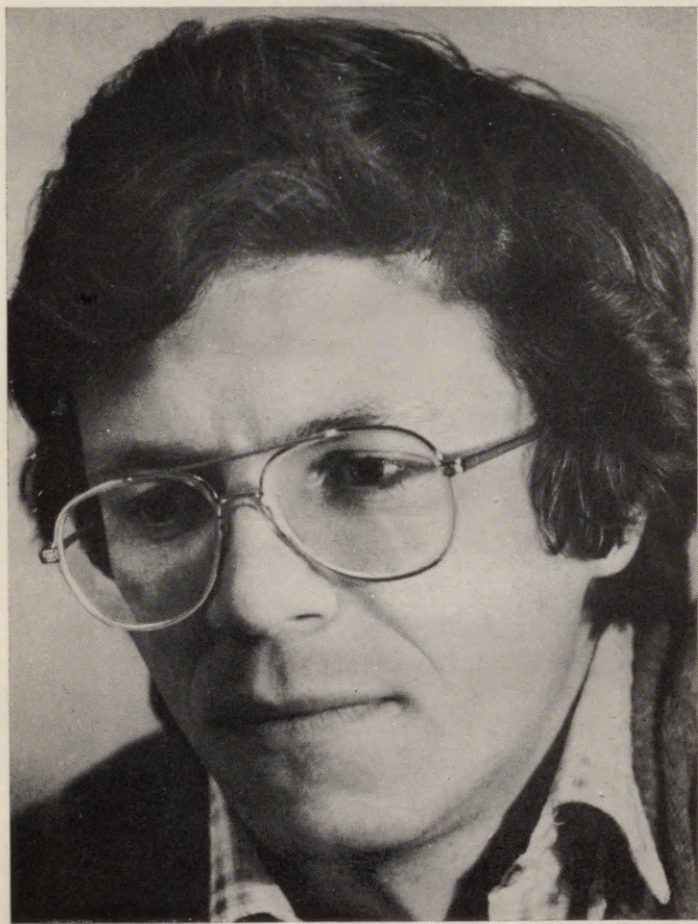

KLĀVS
ELSBERGS

VELCI,
TĒTI

89-2
L 23

84(2=1811)

**KLĀVS
ELSBERGS**

**VELCI,
TĒTI**

dzeja

RĪGA «LIESMA» 1989

84L7-5
EI 800

Sastādītāja Irēna Auziņa
Mākslinieks Andris Breže
Foto no I. Auziņas personiskā arhīva

Vīta Lāča Latv. PSR
VALSTS BIBLIOTĒKA

~~89-~~ 8.904

0304083247

E $\frac{4702370202-24}{M 801(11)-89}$ 74-89
ISBN 5-410-00025-0

© Priekšvārds, paskaidrojumi,
izdevniecība «Liesma», 1989

PUNKTU PROMBŪTNE

Saprotief, ka Klāvs vēl brīnās
Kluss viņš skapī tukšās džīnās
Kaut ko zin, bet neatminas
Nesaprot, ka nav! Vēl cīnās
(Vārdi, ziediet lēnās mīnās!)
Visiem citiem Zeme griežas
Kas tas tāds, kas Dievam kniešas? —

tā pēc Klāva nāves uzraksta Uldis Bērziņš. Šīs Ulda rindas man šķiet padarām redzamas, sajūtamas ļoti grūti notveramās vielas un gara atliecības: taustāmi neesošais tā garīgajā klātbūtnē un netverami garīgais valodas vielā. Vēl Uldis:

«Nevar uzrunāt ne Leinertu, ne Ojāru Vācieti, ne Klāvu, tagad jau arī Egilu Plaudi — klusums. Bet valodā tiekamies! Valoda ir visa reizē — klusēdama runā!»

Klāvam Elsbergam (1959—1987) paguva iznākt divas dzejoļu grāmatas:

«Pagaidīsim ausaino» — 1981. gadā un

«Bēdas uz nebēdu» — 1986. gadā.

Šī grāmata, trešais dzejoļu krājums, palika nepabeigta.

1987. gada 5. februārī Klāvs Elsbergs gāja bojā.

1989. gada 3. janvārī Klāvam būtu palicis 30 gadu. Tikai.

Citiem, dzīvajiem no šīs paaudzes, — jau. No paaudzes, kura nu vairs tikai nosacīti uzskatāma par jauno, vēl tiek gaidīts kāpums, jauni dzejiski atklājumi. Reizēm gan iedomājot, ka labākais varbūt jau ir radīts. Vismaz daļa no tā — noteikti. Labākais, ko spēj Anna Rancāne, Amanda Aizpuriete, Inese Zandere, Eva Mārtuža, Guntars Godiņš, Māris Melgalvs, Egils Zirnis, Pēters Brūveris... Klāva līdzbiedri, paaudze. Tie, kuriem «punktu prombūtne» vēl ļaus (ir jāļauj) daudzas reizes mēģināt tikt augšā Stikla kalnā pēc tik grūti aizsniedzamās princeses — īstas dzejas.

Klāvam «punktu prombūtne» nu jau nozīmē gluži ko citu.

es tevi izsacīšu

...

kuš

jau punkti nāk

šīs mazās dumjās kapu kopiņas...

Tas ir no Klāva dzejoļa. Gandrīz fiziski sajūtama punktu nenovēršamā virzīšanās faisni virsū. Un — punktu prombūtne, kas arī ir realitāte.

Klāva esamības mirkli valodā, dzejā kā nesaraujama ķēde izvēršas pret punktu uzmācību.

Māksla, šī izmisīgā cīņa pret neesamību, reizēm cilvēkam sniedz pamiera mirklus. Šī pamiera klusumā skan daudzas Klāva dzejas. Gan pirmajā krājumā, gan otrajā, gan šajā.

Laiks. «redzi / tur aizlīda Laiks...» Ja «aizlīda», tad Laikam nav cilvēcīgas sejas. Varbūt vieplis. Atliek šķobīties pretī. Tur aizmetas ironija. Elēģiskajā «Skūpsta ordeni tev piekārsu pie krūts...» ielaužas ironiski iekrāsota rinda:

Sārtos dupsīšos riet jaunu dienu saule.

Īpatnējs laika kustības tvērums:

bengāliska uguns sprēgā

ikdienības tīģelī

veikli stīpām cauri lēkā

Bengālijas tīģeri

laiks pret spalvu

glāsta galvu

neizvairīties no viņa

visai derdzīgajiem glāstiem

velti vaicāt smalkiem ārstiem

«Kamdēļ cilvēks paliek vecs?»

tīģeri caur stīpām lec

Skanskie pārsitieni pastiprina ar vārdu nozīmi izsacīto «šurpu—turpu» jēgu, un beigās — izlīdzinājums. Tā nav samierināšanās. Tas ir — «visiem kopīgā plāvā es gausi sakožu zobus».

Savu trešo dzejoļu grāmatu Klāvs vēl nebija sācis kārtot. Protams, viņš domāja par to. Sacīja, ka esot gatavas apmēram divas trešdaļas. Izmēta, ka tā varētu saukties «Cenzēti vārdi». Tas nebija gluži nopietni teikts. Lai gan — pēc abu iepriekšējo krājumu nosaukumiem varētu būt arī tā. Mūsos, it cieši ieperinājies, sēdēja iekšējais cenzors. Lai arī ar prātu apkarots, tas mūždien valkājās līdzi, viesā skepsi un ironiski smīkņāja. Tas — pirmais cenzēšanas līmenis. Tālāk — dažādi ārējie cenzori. No «Bēdām...» bija izmesti dzejoļi «Zem sniega», «ar piesūcekņiem — čmok un čmok...» un «Tāds nu ir mūsdienu dzīves...». Nav jau daudz. Bet — brīdinošs knābiens. Taču — «mums ir jāstrādā par diviem un par trim, tikai tad no mums kas būs...». Tāpēc tagad — «Velci, tēti».

Grāmatai, īpaši cita grāmatai, atrast nosaukumu nav viegli. Pēc vairākkārtīgas taustīšanās un neuztrāpīšanas šo nosaukumu ieteica Klāva māte, dzejniece Vizma Belševica, manuprāt, tas tad nu ir uztrāpīts.

«Velci, tēti» ir dzejoļa nosaukums ciklā «Pļavnieki». Daudzslāņains dzejolis, tur ir iekšā rindas no Gētes «Meža ķēniņa», kurš Klāvam ļoti patika:

*Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?
Es ist der Vater mit seinem Kind.*

Klāvs savā būtībā bija Tēvs, un vilkt viņš prata. Saturiskā slodze šādam Klāva dzejoļu krājuma nosaukumam, manuprāt, ir optimāla. Atbildība visos līmeņos: gan konkrēto, savējo, bērnu priekšā, gan (jau!) tēvu paaudzes atbildība pret vēl mazajiem dēliem, gan atbildība par iepriekšējo paaudžu, mūsu pašu un citu tautu (Gēte!) radīto vērtību līdzņemšanu kultūras aprītē, jo — «var atkal uznākt kāds *Nacht und Wind*»...

Vārdu sakot, vēstures procesa nepārtrauktības, cilvēka **vēsturiskuma** dziļa apzināšanās. Ne tikai apzināšanās, tas dzīvo arī zemapziņā. Tāpēc tie daudzie veļi dzejā, gan piesaukti, gan nepiesaukti. Veļu laiks ir neizbēgams ceļā uz gaismu.

Radīt dzejas var dažādi. Var centīgi lipināt no apkārtējiem māliem leļļus un cerēt, ka vismaz kādā no tiem izdosies iepūst dzīvību. Var radīt uzreiz dzīvus savas iztēles, vērojuma, savas dvēseles līdziniekus. Tas notiek ar īstām radību mokām. Tas notiek, ja dvēsele ir auglīga un spēj iznēsāt sevī pasaules sēklu līdz jaunam auglim. No kurienes rodas šo divu veidu

atšķirība? Iši tas nav atbildams. Vai — vispār nav atbildams. Tas ir dzīvības, dzejas, talanta noslēpums. Kaut ko pateikt var tikai par rezultātu. Par to, kur galā:

Es tev piedāvāt varu
vien tīru un pliku Neko

...
droši kā pīpene vējā
stāv pļavā mans plikais Nekas
un pa zāli kā viļņiem
uz visu dvēseļu krastu
spītīgi nemanāmi
airējas airējas tas

Šis dzejolis kā brāzma sejā man aizsita elpu — ar tā ietilpību, filozofisko vērienību. Klāvam pašam būtisks dzejolis, ar to iesākas krājums «Bēdas uz nebēdu». **Nekas**, kurš dabai ir **Nekas**, cilvēkam, vēsturei ir gan **Kaut kas** vai pat **Viss**.

Vēl pietrūkst laika attālinājuma, lai būtiskais, mazāk būtiskais un nebūtiskais Klāva dzejā sastindzinātos nemainīgās attiecībās. Tajā kā dzīvā būtņē vēl var mīlēt mainīgos sīkumus: acu izteiksmi, pussmaidu mutes kaktiņā, kustību un gaitas īpatnības. Ko pamanīs bezkaislīga nākotnes acs? Kas tajā atstarosies, kas aizlūkās kā maldugunis, pret ko tā pašķīls noturīgu liesmu?

Ja vienam no mums gadījās kaut kur braukt projām, mēs puspajokam mēdzām teikt: ja kas (bet nekas taču nevarēja notikt!), manus papīrus — tikai tu... Nu nācās izbaudīt šo atbildību — izrīkoties ar otra cilvēka sacerējumiem, nevarēdami vairs neko pārjautāt, noskaidrot. Klāvs noteikti būtu grāmata veidojis citādāku. Vai mans sakātojums viņam šķistu pieņemams? Vienu zinu droši — Klāvs man piedotu, ja kaut kas arī liktos ne tā. Aiz labsirdības, aiz iecietības it visā, kas nāk jau aiz viņa tiešā radīšanas darba.

Ieliku vienu vecu dzejoli, kurš parāda Klāva fanātisko atfieksmi pret dzejasdarbu:

Darināt vārdus
darināt tā
lai gīmis spīd
zajā un pelēkā

Kad ar talantu apveltīts cilvēks kādus gadus tā ir ņēmis, tad nāk vieglums, tad dzeja plūst kā elpa. Šis dabiskais plūdums labi redzams Klāva pēdējos dzejoļos, kas rakstīti Dubultos. Daudzi no tiem uzrakstīti bez labojumiem vai gandrīz bez tiem: «tur, kur vilcieni lodā...», «redzi / tur aizlīda Laiks», «kā ierindas mācību mēs...», «Back in the USSR», «starojums tavā sejā...», «tukšā Dubultu bārā...», «aiz loga ir aukstums...», «burvīgi / prusaku orķestris...», «vientulīgi pa ieliņām gāju...», «lūk pūlītis pilsētas centrā...», «es atkal velšos kā vilnis tev pretī...»... Dažu no tiem Klāvs droši vien būtu vēl apstrādājis kā citādi, slīpējis, dažu — paturējis atvilknē, dažu iznīcinājis pavisam. Uzmetumus viņš mēdza iznīcināt nežēlīgi. Visu maina tas, ka atvilktnes saturs vairs nemainīsies. Un vēl Dubultu uzmetums:

piesargies nakts jau nāk
ar lielo melno tuteni
un zeme griež ar debesīm
breikdānsu un puteņus

Pāris mēnešu pirms nāves Klāvs teica: «Tehniski nu es varu visu vai gandrīz visu. Varētu laist pantiņus dučiem, kāliem pa dienu. Ja iekš tam tas viss būtu...» Bija tāds brīdis — nerakstījās. «Nu, ja es nevarēšu rakstīt, man paliek tulkojumi. To es protu, un tas man patīk,» viņš turpināja. Tulkojumu dēļ Klāvs aizbrauca strādāt uz Dubultiem. Vienā mājās ieskriešanas reizē sacīja: «Zini, jāsteidz tas lgo un citi franči, bet es šo to uzrakstīju. Ja jau rakstās...»

Tie dzejoļi parādīja, ka Klāvs atkal bija uzticis virsotnē.

Nu paliek varbūtības skaistums un tas, kas ticis izdarīts «punktu prombūtnē»: trīs nelielas dzejoļu grāmatas, daži desmiti dzejoļu ārpus krājumiem (galvenokārt pavecāki, paša atsiņāti pirmo divu krājumu tapšanas laikā), atdzejojumi, tulkojumi, daži stāsti, aizsākts romāns, krikumi — leļļu ludziņa, piezīmes, rakstu gali, daži desmiti vēstuļu. Un milzums ieceru.

Irēna Auziņa

DABA ŅEM ELPU CIET

Daba ņem elpu ciet.
Zāle kā neprātā aug.
Bet nav viena cilvēka pļavā . . .

Nuja . . .
Viņš ir miris jau.

Un skatos kā daltoniķis
uz dabas orgāņām apkārt.
Kur junkurs? Kam netramda peles?

Nuja . . .
Sen jau ir pakārts.

Sazaļo, zaļā vasariņ.
Cilājies, viļņojies, lauks.
Es gan šo burvību nejūtu . . .

Nuja.
Esmu jau auksts.

Dvēselē džinkst un džinkst
kāds brutāli pārrauts vads.

Izkapti atvēzētu
fiksē bezjūtu acs.

1

DABA VEI SIFU CIEI

Daba sem-afou-afou
Zou-afou-afou-afou
Saf-afou-afou-afou

Naja
Vint-afou-afou

afou-afou-afou
afou-afou-afou
afou-afou-afou

afou-afou-afou
afou-afou-afou

Vint-afou-afou-afou
afou-afou-afou
afou-afou-afou

afou-afou-afou
afou-afou-afou

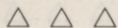
afou-afou-afou
afou-afou-afou

afou-afou-afou
afou-afou-afou

kāpi vai nekāpi sapnim uz rīkles
atkal sapnis kā jorgīne zied

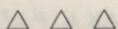
mani draugi caur tīkla acīm
brīžiem itin svabadi iet

Klusē. Nobirdini pelnus (ja tu atkal pīpē).
Bēdas aizplūdīs pie velna, aizlīkumos slīpnē.

Pazemotais galvu cels, un apmānītais gūsies.
Veltīgi es agrāk melsu: mūžam neatgūsies.

Dvēsles rētas aizvilksdamās pārvēršas par kramu.
Būvē droši uz tā krama vienu stipru namu.

naktstauriņi grib iekšā
dvēsele grib — kaut kur

nakts grib spokus pa krūmiem
nazis protams grib durt

nazi tev apaļš gals

ej un cīnies ar klaipiem

bet dvēseli pasūtīt nevar

tā naktstauriņi grib iekšā

PASAKA PAŠAM

Citi Visumi gaismu mums dod.
Saule ir neliels iluminators.
(Nule šīs patiesās gaismas ausainais
luminiscēja tev matos.)

Zvaigznāju plaisas,
no kurām līst gaisma,
viņiem šķiet šķirbas,
kas jādrīvē ciet.
Neraža taisni,
pa visādām Saulēm
labums tek projām un tumsībā iet.

Citi Visumi gaismu mums dod.
Saule ir neliels iluminators.
(Nule šīs patiesās gaismas ausainais
luminiscēja tev matos.)

Ačgārņa pasaule.
Visums tiem spožs tāds.
Zvaigznes un paši
tik melni, ka drausmas.
Laikam tur dzīvo,
kam nepatīk ausainais,
nepatīk mūsu ausmas košās.

VELTĪJUMS SENLAIKU ZEMNIEKAM

skaties — tas akmens
tas pats
kurš viņlaik bij tava seja
skaties — tas akmens
jā tas
smejas un smejas un smejas

un es viņam iesmejos līdzi
un drīz visa telpa dārd

skaties — tas akmens
tas pats
viņam vēl ir tavs vārds

bet pieminēklis viņš nav
viņš lielceļa malā tup

un mūsu mūžības jēdziens
pār viņu
kā kleinkājis klūp

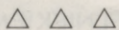
TĒLNIEKIEM

Laukakmeņu kapela spēlē
ledus laikmeta smagnējās dejas.
Nekustība ir viņu valsis.
Viņi nelēkā. Viņi slejas.

Neizteikt viņus. Kā zirnekļi tekalē
visi, pat smagākie valodas verbi.
Vasaras vakars. Nojautas raisās.
Kājas no akmens. Neplīvo tērpi.

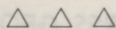
Skaties, tu apsūno. Pamatīgs, varens —
re, kāds tu dejojošs akmens esi.
Tevi vairs nebradā. Drīz jau tev garām
jaunekļi degošas lāpas nesīs.

Tu būsi varens. Pārakmeņojies.
Lai dzelzsbetona tauriņi smejas.
Nečirksti, sastingsim mūžīgā liecībā,
desmittonnīgā balles dejā.

taciņas malā
aug iededzies dadzis
sunīši glūnīgi
virina acis

un tiklīdz tu kādam pieķeries
līdzpilsoņi ceļ traci

cilvēku vārdi kā stabiņi glīti
drūzmējas manā galvā
stāvus
kā japāņa uzrakstīti

tie ir no piemiņas plāksnēm
vai atmiņu sojas plātnēm
un tādi ko tūlīt pie sienas

bet es viņus nešauju vēl
bet es viņus nešauju vairs

vēsture visus ienaidniekus
nebūt vēl atdzīvinājusi nav

kālab mēs tiem —
no piemiņas plāksnēm —
liekam tukšumā šaut un šaut?

EKSKURSS ĢEOLOĢIJĀ

velti ložu bite spindz
te ir klints
un tikai klints

te ir tikai zemes krokas
mūžu krokas
tautu krokas

citi saka līdzenums
tak ir labāk zināms mums

te zem pļavas
te ir klints
te zem ādas
atkal klints

te vēl nebrūk
te vēl stingrs
ja ne šeit
kur tad ir klints

tur kur staigā dažs no mums
kārtīgs cilvēks neies
piesardzības malduguns
plīvo vēl
kā smeļies

naktstauriņš kā dūre sit
spuldzi —
boksa bumbieri
skapī brīdinoši kāšē
jaunais tīrais mundieris

pēkšņi piesardzīgais kāss
aizdegas kā bērza tāss
un kā laimīgs jampampiņš
mirkli dejo naktstauriņš

uguns noraustās un dziest
atkal valda baigais miers
drūmus vīrus ejam redz
tumsa ziemas ceļu sedz

DRAUGI UN PAZĪSTAMI I

man gribas iztēloties kā tie abi dzīvo
cik tērē mīlestībai
cik mēdz izdot nāvei
cik aklu glāstu tiem uz grāmatiņas
vai viņa rudenus krāj melnā tīkliņzeķē
cik viņi iekrājuši
ko var atļauties

— tie daudz var atļauties
ir zilu izmisumu
ir pašas nāves pieskārienus biklos
ir smieties smieties
krist ar galvu stiklos
un piecelties kā svinīgs sēru foto
virs atvadvārdu restēm

— un arī bērni viņiem tādi paši

DRAUGI UN PAZĪSTAMI II

es viņu pieskaitu pie ļoti labiem ļaudīm
ir ezers ciet un saulē dzirkstī ledus
es kamaniņās savas bēdas vedu
lai ezervidū pabāztu zem ledus
jo dzīvo atmiņās man viens no labiem ļaudīm

kad es tā izsakos par ļoti labiem ļaudīm
nāk vējš no ezera un sirdīgs matos klūp
no debesīm jau krāsa nenolūp
turp nokļūt var ir tad ja bieži klūp
bet visiem nestāsti par ļoti labiem ļaudīm

KUR TIE GADI

Pilsēta ir krūmājs. Lielie zari ir ielas. Mazie zariņi mājas. Lapas ir dzīvokļi.

Es zinu, ka blakus krūmā dzīvo mans klasesbiedrs. Es neesmu viņu saticis kur tie gadi. Bet es nezinu viņa zariņu, nezinu viņa lapu.

Kādu dienu Lielais sēņu vecis nospiedīs Lielo sēņu pogu. Mūsu krūmi pārvērtīsies par sēnēm.

Nē, tas nav teikts.

Bet ziema tomēr pienāks tik un tā. Visiem krūmiem nobirs lapas.

Un tad es to iespēju viņu satikt varēšu aplūkot tīri abstraktā plāksnē.

Zari kā zari, mājas kā mājas. Un trepju telpas bez dzīvokļu durvīm. Un lifti ar nenumurētām pogām.

Un cilvēki, kurus es nepazīstu, staigās pa taisno caur plānajām sienām.

Ek, nopūta dabū spārnus un lido uz siltām zemēm.

HOSPITĀĻU IELA

un tumšās parādenēs daiļā
zudi tu
vairs neredzēt man tavu gurnu šūpas

bet neesmu pēc dailes nācis šeit

es tālāk soļoju un ieraudzīju žūpas
tur bija kādi pieci vienuviet
ar acīm sarkanām kā bēdīgs saulesriets

bij polši pievesti
tie bīdīja priekš viena
jo bija vienpadsmit
un bija brīva diena

es izlikos ka viņus nepazīstu
(es, rēta, izlikos, ka dzīstu)
es muku bodītē un pirku desmit olas
es viņus pazīstu
tie ir no mūsu skolas

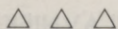
es negribu šais dzīrēs piedalīties
es nezinu kā pieņemts
kā ir tad
kad mātes fabrikās
un tēvi kaut kur dropē
un izveidojas griezīgs plakans stils
aiz kura slēpjas citādākas rētas

lai piedod labiņie
kas šajā ielā dzīvo
un savu labumiņu
rāda katru dienu

bet viņi nav un nebūs šitās ielas sāls

viens no tiem čaliem
vecs un gluži bāls
varbūt ir dzejnieks —
visu mūžu raksta
ar pieduļķotām asinīm
uz bruģa
tādas dzejas
kas liktu visam apstāties

un mājas truli raugās
tiesneši rok dārzus
ir brīva diena
vienpadsmit
un lāsts

Eu, Rīga, azote siltā —
kad ledainie vēja pirksti
iespraucas tevī
dziļi,

mums visiem ir jānodreb.

Tas atkal ir sliktais laiks,
un, vīsties vai nevīsties, skumji,
un, nīsties vai nenīsties, sazin,
kā labāk.

Virš Daugavas migla. Un līst.

It kā vasaras nebūtu bijis,
it kā nebūtu viņas pēdu
siltajā zemē starp tavām krūtīm.
Nopūtas tikai. Un šķavas.

Eu, Rīga, azote siltā —
kad mani ledainie pirksti
atkal rakņāsies tevī,
nesit man pārāk stipri.

PĻAVNIEKI

reportāžas no dzīvesvietas

1

tālo zvaigznīšu trajektorijas
melnie Visuma caurumu trumi

un manas dzejiskās alegorijas
tumšas kā biznesa noslēpumi

atgāzis galvu es Pļavnieku debesīs
raugos
un mati nakts vējiņā virmo
zinu ka zvaigznes
neviens Klāvam nenesīs
jāpūlas pašam
un tas ir pa pirmo

dzejoļu ķieģelīši un bloki
cits pie cita kārtīgi kraujas
zvaigžņu mūzika
oki — doki
viss ir labi
ja iedvesmots raujas

aprēķināmas top trajektorijas
uzveicami šķiet Visuma trumi

un manas dzejiskās alegorijas
skaidras kā biznesa noslēpumi

te kādreiz govīs ganījās
vēl tagad ragulopi
gar veikalu kā māži sīkā riksī tek

ak noskretušās apjukušās govīs
te tagad liela celtniecība noris

vai redzi, kustoni:
tur tagad pāli dzen
kā mietiņu
kas tavas ķēdes galā

tur piesies daudzus gudrākus par tevi

tie mirkli grozīsies
pa vējam nolieksies
un bērnu balsīs apsveiks paši sevi

Pļavnieku vējā

betona sienās dzied armatūra
kā sarkankarogots matrožu koris
un ar izbrīnu
pavadoņi
novēro visu kas Pļavniekos noris

piebrauc viens dzejnieks
un izlien no vāģa
liekas tiešām cienījams skats

tikai dvēsele sen jau
uz kņaģa
nevar būt ka viņš nenojauš pats

betona biezoknī svilpo kāds Pāns
decibeli no stabules nāk
restaurators
kāds poļu pans
drusku pēc Polijas ilgoties sāk

betona sienās dzied armatūra
kā sarkankarogots matrožu koris
Pļavnieku vējā
Pļavnieku vējā
šūpojas svilpotājs dzejnieks un polis

dzīvība līgojas komforta skavās
pīķi un erceņi Pļavnieku kavā

Pļavnieku bērzi

man ļoti žēl
bet Pļavnieki ir tāds
kā hotelis
kur milzums mīkstu cisu

un es kā viesis
apkārt vazājos

kā sasadzēries dzelzsbetona misu

brauc maisīklas
pa Kazakova ielu
un tvertnēs lēni
jaucas drūmais betons

nē puišeliņ
tu labāk nevaicā
kamdēļ es birtālā
pa galvu kaklu metos

man ļoti žēl
bet labākais no visa
kas manā dzīvoklī
ir skats uz dažiem bērziem

tie dullie aug vēl
dullie tiešām aug
tur ganās večiņas ar saviem mazmazbērniem
un dvēsele avarē
un dogi dzejas grauž

mazs runcītis par mūsu laikiem pauž

Pļavnieku kaķis

pēdīgās kaķenes tuvumā nav
 padzīts un apmaldījies es kļīstu
 un savā dzejiskajā kļiedzienā
 ielieku dvēseli visu

jaunajā dzīvoklī ielaida mani
 laimes nesējus vienmēr dzen projām
 pagrabos guļu no miskastēm ēdu
 acis pūžņo
 es eju bojā

«Šim dzīvokļa saņēmējam ir jāatdod
 savas tiesības kaķēniem pērniem
 un cietumā jāiet»
 es domāju klupdams
 pār līķīti rītā
 kad eju staigāt ar bērniem

«Velci, tēti»

mums Pļavniekos ir kalns
 (kur vecā izgāztuve
 ar stāvu kranti pēkšņi izbeidzas)

mums Pļavniekos ir kalns
 bet tālu
 puika mazs
 un māsa arī
 vienas ragavas
 un striķis rokā
 brāli māsa sēdi
 un «velci tēti velci tēti velci tēti»

«*Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?
 Es ist der Vater mit seinem Kind*»*
 kā izteicies Gēte
 slīd kājas pa sniegu
 bet soli pie soļa es cītīgi lieku
 bet kas man var pateikt uz priekšu vai tieku

var atkal uznākt kāds *Nacht und Wind*
 nebēdā tēta soļi vēl dimd

un snieglapiņas no sniegrozēm lido

tie bērni ir lielāki
 viņi jau slido

---

* Paskaidrojums šeit un turpmāk skat. grāmatas beigās.

(tie bērni ir lielāki
viņi ceļ metro
un vaid pa sapņiem un sapņo par retro)

nezvalsties brāli
māsiņa sēdi
«velci tēti» un «velci tēti»

«*Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?*»
tēta pakavs pret akmeni šķind

7

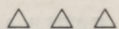
Bet tev nemūžam nemelošu, Rīga.

E. Zirnīs

pelni un pumpuri tavās acīs
maigas kā ziedlapiņas tev lūpas
Pļavnieku dvēsele
Rīgas daļiņa
tavā priekšā es nokrītu kņūpus

visādi gadās
un visādas uzceļas
mājas —
bet kuram tad negribas platību

kurš mani pievāks
un kurš mani mierinās
ja es no tevis piepeši atkrītu?

nakts visam uzkrāvās kā ļoti smaga sieva
un azotē man murmināja zvērēns

«es tevi vedīšu uz dziļiem biežokņiem
kur uzglūn purni — vienmēr tērpti sērās»

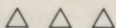
un tā mēs aizgājām un tagad raudāt gribas
par mūsu nīcību aiz lielas ziņkārības

FABULA

«Es jūtos tik veca,
tik mitra, tik slima,»
sērkociņam
sacīja prīma.

«Un kas tu man esi,
vai laime? vai nāve?
Vai tu mani nogalini
vai žāvē?»

Tā nervozi tērgā
ikviena prīma,
ko sērkociņš
klusēdams aizdedzina.

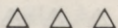

es neatsakos no draugiem
arī tad ja tie dzer

es neatsakos no gaismas
arī tad ja tās nav

es atceros būdas tumsā
līķbālos aveņu stiebrus
tie noteikti ilgojās saules

es negribu nodot biedrus
ko dzīve ir izdzērusi
sausus kā vītušus ziedus

cik saldi nobrēkties
pie tavas kurlās auss
ka it neviens
vairs negrib tevi nīst

tad atbilde
kā dārgu ziepju putas
uz tavām lūpām
burbuļo un plīst

kā dārgu ziepju — —
grūti dzīvot tīram
ja visa vēsture viens
sūdu okeāns

jau susē susē ...
deso Pāns
viņš grib būt nemirstīgs — —

tad jābūt lielam vīram
kā tu kam bauroju
pie aizaugušās auss

VĒSAIS DZEJOLIS

kādas apspriešanas sakarā

Mūsu dvēselēs polāra ziema
un es pat negribu iemācīt tev
kā to pārlaist

šo polāro ziemu
ņem kaut vai lāsteku skaliņus šķel

Mēs esam tīnīšu vētrasputni
izteicam vārdos ko viņi ar frizūrām
nemeklē kvēlošas oglītes skatienā
nemeklē siltumu gaišajā glazūrā

Neaplauz zobus pret ledaino skaistumu
nemeklē Arktikā remdenu ūdeni
klusies tik vēso un ritmisko mūziku
uztraukties vajadzēja rudenī

LIELĀ UGUNS

1. Pusaudzis

Tikai liesmas; es neredzu vairs, kas deg.
Pārāk vēlu atskrējis
pasaulē esmu.
Manis pēc. Varu jau baudīt šo skatu.
Ļaudis ar spaiņiem nespēj man pateikt, ko dzēš.

2. Vecis

Tikai liesmas; vairs neatceros, kas deg.
Vēl arī liesmu viesulis man uz kakla.
Vēl arī šautrām jāiešvirkst manās acīs.
Vēl viena pastardiena atkal man jāiztur.

3. Orators

Biedri, to, kas te bijis,
mēs būvēsim tagad no liesmām,
jo, pirmkārt, kvēlāk jau nevar,
otrkārt, degdams nedegs, treškārt,
liesmas visādi vijas, tāpēc
varbūt mirkļiem būs jaušams
arī tas, kas te agrāk bija, —
sazin kas, bet veidolā cēlā.

4.

tad pusaudzis vienā malā uzmeta smilšu sauju

SABIEDRISKĀ TRIJOLĪTE

es drusku pacīnīšos arī citu labā
bet lemšu pats cik lielu vāli ņemt
kāut padomnieki manu pauri knābā
es drusku pacīnīšos arī citu labā
es nelūrēšu tikai savā nabā
kaut no tiem padomiem man bieži gribas vemt
es drusku pacīnīšos arī citu labā
bet lemšu pats cik lielu vāli ņemt

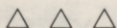
VĀZE

Kāds iztraucēs mani; es nosviedīšu
zemē šo vāzi. Bet glīta gan
tā varēja izdoties — velim kur ielikt
neplūktās pīpeņu lampiņas. Tumsā
nevar saredzēt švīkas,
ar kurām šo vāzi rotāja bērns.

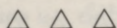
Ceļā no bērna uz veli
ir plīsusi kārtējā
vāze.

Ceļā no sāpēm uz sāpēm
ir zibsnījis dīvains zieds.

Visiem kopīgā pļavā es gausi sakožu zobus.

drīz jau būs pumpuri
sataisies vecīt
atpakaļvilcieni
arī vairs neies
balle ir beigta
un dodas pie miera
tavi līdzpilsoņi
kā smeļies
balle ir beigta
un apglabāta
un pēdējo buču
tu nogulēji
vagona durvīs
parādās draudīgs
kontrolieris
kā pogu lējējs
vagona durvīs
parādās sapnis
parādās liktenis
mutīgs un lecīgs
balle ir beigta
ziema ir cauri
drīz jau būs pumpuri
sataisies vecīt

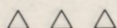
neapdzīvotais nams
putekļu savādās dejas
un mirušās vieglais skūpst
uz manas domīgās sejas

neapdzīvotais nams
vecu avīžu čauksti
un katli pie virtuves sijas
melni un galīgi auksti

neapdzīvotais nams
vēsās un bēdīgās telpas
un cerības tvaiki uz loga
no manas vārīgās elpas

neapdzīvotais nams
neizkritušie plaksti
joprojām vēl dzīvais dārzs
aiz loga —
un spēcīgie laksti

neapdzīvotais nams
putekļu savādās dejas
un mirušās vieglais skūpst
uz manas domīgās sejas

viņa gāja gar jūras malu
un viņas soļi
ir debesīs

skaista slaida
un gandrīz kaila
un viņas soļi
ir debesīs

stindzinošajā rīta velvē
maigi spēlējas vēja gars

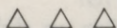
vienīgais cilvēks
kurš viņu ir redzējis
ir kāds noklīdis
saules stars

viņa gāja gar jūras malu
viņa gāja gar debesu malu
tu jau tiecies
pēc viņas smeldzes
tagad tu sekosi viņai
no dzelmes
viņas soļi ir debesīs
tavi soļi ir debesīs

jaunekļu neiepazītās meitenes
klusī kopā ar viņiem gaist

nokritīsim uz ceļiem
šai brīdī
kad jūra un debesis
netiekas vairs

viņa gāja gar jūras malu
un viņas soļi
ir debesīs
viņas mati un viņas lūpas
un viņas glāsti
ir debesīs

cik nevainīgs un tīrs ir gaiss
ir silta Jāņu nakts
ir katrā krūmā nelabais
bet es kā pelavmaiss

ir vienmēr kāds kas nesajēdz
ir kāds kurš arī tumsā redz
ir velēnu kas pāri sedz
un Jāņus nepieredz

un tālab drūvīgs paskats man
kaut sirdī līgojas un skan
jo vienmēr jāiedomā gan
par tiem kas nedabū

ir kādam drūmam jāpaliek
un tas kā jūtat būšu es
un dziediet dziediet meitenes
un zēni kas prot dvest

ne man tas grūti ir nekā
un svētkos neiztikt bez tā
ja gluži visi šā vai tā
var apvainoties veļi

PUBLICISTIKAS RECIDĪVS

kur zaļganā mijkrēslī peldēja zivis
turēdamās pie dīvainas takts
klusītēm šūpojās slīkoņi divi
plus viens pagrimis sievietes akts

pirmais bij Lāčplēsis otrais bij Melnais
dievs ar viņiem tie dara ko var
bet sievišķis nosodījumu pelna
tā bija Spīdola dvēsele gars — —

cik trekna svītra mugurkaula vietā
cik veikli svītro paklausīgā roka
un klausās mūziku un ciena labu dzeju
un atrod laiku piedienīgam jokam

un kālab nejokot?

    vai dzīvē prieka maz?
mums kārtīgs cilvēks atrodas ik vietā
ass zīmulis un nekļūdīga roka
ir palīgs drošs ikvienā drošā lietā

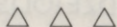
DZEJOLIS,
KAS ADRESĀTU NESASNIEGS

skaties un apskaud cik forši man ir
es atšķiru to ko tu neatšķir

skaties un apskaud dzejnieka pozu
kārtējo tramīgo metamorfozu

jo citkārt es nezinu kur man slēpties
kā runāt ar ļaudīm un kā man gērbties
bet tad atkal nedomāju par to
un gadās ka pasaku arī ne to

bet tā tam ir jābūt un forši man ir
es atšķiru grāmatu
spalvas tu šķir

citam vecim nav nevienam
istabas ar piecām sienām

es tik vadu savas dienas
istabā kam piecas sienas

jā pie manas piektās sienas
sliktas gleznas nav nevienas

staro silti mīļi tāli
pieci dārgi oriģināli

viens Gogēns viens Pikaso
divas Delles viens Ruso

citam vecim nav nevienam
istabas ar piecām sienām

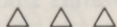
nav pie manas piektās sienas
sliktas grāmatas nevienas

stāv pie sienas augstos plauktos
ādas vākos biezos jaukos

vēl pie manas piektās sienas
nav nevienas sliktas dienas

stāv pie sienas jocīgs mūžs
jūras viļņo vēji pūš

izsniedz visiem piecas sienas
tiem kas paši stāv pie sienas

Tāds nu ir mūsdienu dzīves
nesimpātiskais vaigs

jezga un izpriecas lētas
nemanāmi iet laiks

cepeši krīt no gaisa
nav elpas un riteņi griežas

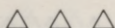
šis laiks ir automātiskas durvis
neviens lai tām nepiespiežas

nekad nav bijis tik viegli
iz dzīves vilciena krist

bet negribas ātri aiz logiem
atkal var mainīties viss

tā tomēr nav taupītšanās
bet īstākais apjukums

mums pašiem nekad nav laika
atskatīties uz mums

laiku pa laikam es atminos ballīti
kurā es biju
ciema popgrupas spēlēto melodiju
laiks bija tovasar saulains
un lietus ja lija bij silts
zem mūsu kājām vientuļš un kaulains
drebēja uzkārtais tilts

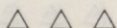
un upītē tukša vēl šūpojās drūmākā Harona laiva

siena smarža kā ūbele laidās
un ievija smaržu man nāsīs
kur mēs esam un ko mēs darām
melo ja kāds tev prasīs
melo un aizmelo viņam ausis
kā bite liek medu kārēs

nebaudies audzināšana arī
gluži kā iesnas pāries

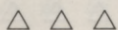
kad laivinieks airiem pār plecu
no gaistošās Mudītes pārnāks

tikai nejauši laimētais noslēpums
ķersies pie kājām kā rasa
Mēness jau dod tev roku
naktstauriņi (jā miroņgalvas)
jau sitas pret spožajām krūtīm
melo ja kāds tev prasa

Guliet, mazie, — augstu gaisā
Ziemeļzvaigzne dzirkstī glīti,
un pa sienu aiztipina
prom uz migu zirneklītis.

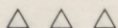
Viņam arī maza gulta,
viņam arī paladziņš,
un par zirneklītšu laimi
caurām naktīm sapņo viņš.

žēl man to negulēto nakšu
bet vai tad es vēlreiz pasaulē nākšu
vai izlīdīšu maziņš un plīks
un gulēšu ietīts kur mani liks?

un bez spoguļa skatos sev acīs
bet nesaprotu ko es tur redzu
tas ir tāpat kā pasaulē skatīties
tas ir tāpat kā vilcienā kratīties

pelni bez kādas melodijas
neizvandītā kaudzītē gul

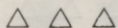

mums abiem salūtēs reiz kāvi
un Faetons mūs vizinās
bet pagaidām mēs sēžam grāvī
un vārnas pāri lidinās

un pelēks limuzīns mums garām
kā sniegpuenis aizlido
un ko nu lai mēs tagad darām
vai aiztiksim jau aiztikto

vai arī domāsim kā sliktāk
kā dumjāk izdarīties var
ar katru brīdi arvien diktāk
mūs rupjas lietus lāses skar

būs jāiet tur kur nevar neiet
tur siltāk būs un it kā ērtāk
bet lūkosim — aiz mums lai paliek
tās goda durvis neaizvērtas

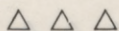

un tās būs vistīrākās sāpes
ziedēs rudzpuķu lauks
un baltu akmeņu kāpnes
iz mums pret debesīm augs

mēs kāpsim tikai uz augšu
lai kristu tikai uz leju
un pirkstu kauliņiem knaukšķot
es sagrābšu tavu seju

bet tukšums būs manās rokās
un lūpas drebēs kā vadi
pa kuriem skrien nelielas moka
un mugurkauls gaidīs kā vadzis

to pašu pēdējo nastu
no kuras ar prieku pārlūst
nakts mākoņus kopā sastums
un paņems siltus mūs abus

kad pārtapsim abi par sapni
no kura mostas ar vaidu
es paklanīšos un teikšu
ar platu un vīrišķu smaidu

nu redzi
cik lēti
dārgā
var nopirkt biļeti Šurp

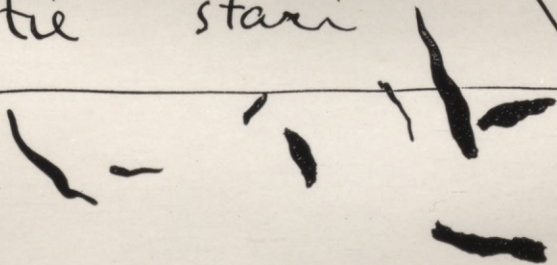
lai tagad pēcteči strādā
un pelna mums biļeti Turp
atpakaļ dzīvē

ja nebūsim vajadzīgi
ja pēctečiem cits būs ko darīt
tad iesim spokoties pīpēt
un veļu zupuņu vārīt

11

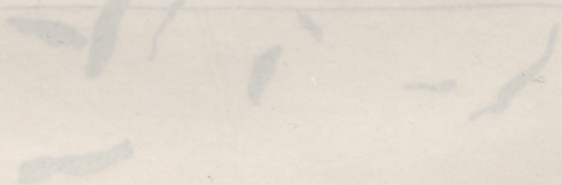
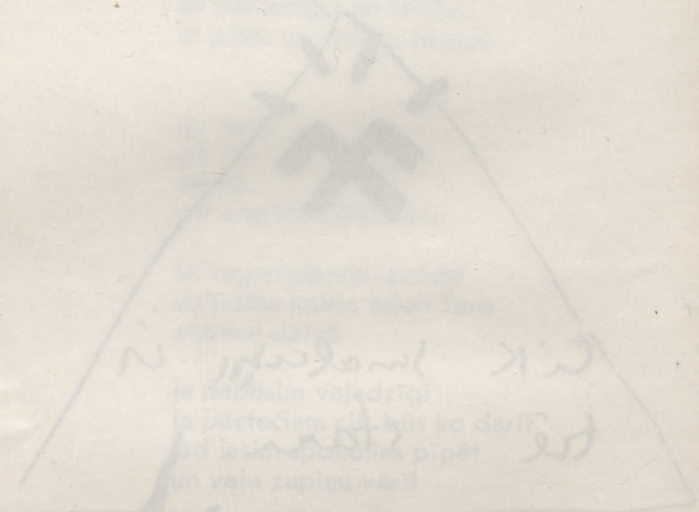

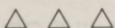
lik smalcini is
tū stari

11

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or introductory lines.

mākonis nodūrās; līksmi
lāsītes leļup lija
nerūsē paškaltas važas

un mīla iekš melodijas

un kļiedziens kas saduroties
ar izžauto veļu laidās
caur sirdi kā pagalmu palsu
dabūja vārdu
«gaidas»

SNIEGA ILGODAMIES

Mēs iesim, dziļa
sniega ilgodamies;
un manas iedomas
drīz visam pāri snigs,
un sirdēsti,
kas visur mani vajā,
drīz aizelsīsies tajā irdenajā,
tik izdomātā sniegā stigs
un atpaliks.

Mēs aiziesim
gar apsnigušām mājām
un saldās kupenās
ārvienu pakritīsim,
un mūsu pēdās
metinās un kals,
un upes fotografēs
kvēlais mīlas sals.

Nū, īsais brīdi,
iemūžini visu,
lai atminos,
cik sniegs bij izdomāts,
cik saltas pārsliņas
caur Maigo zemi laidās;
ak, fotografē, atmiņa, —
cik skaisti apkārt ir,
kad sastindzinās dubji,
kad nelga laimīgs jūtas ...

PIRMKURSNIEKA DZEJOLIS

Atceries zvaigznāju — rudens bija,
naktī skaidrojās, dienā lija,

abi mēs cītīgi zvaigznes skaitījām,
abi pie šķūnīša brīnumu gaidījām . . .

Tagad tu kaujies, kad pieminu zvaigznes,
netici vairs, ka tās rādīja labu, —

laikam tev taisnība. Šaubīgi šķietas,
ka jauneklis Visumu saprot un dabu.

DIVI DZEJOĻI

I

Atkal melni un pelēki
Bez tevis vilcieni skrien.

Atkal melni un pelēki
No tevis vien.

Ielieku kabatā puķīti.
Kā pūķi vilcieni skrien.

Ielieku kabatā puķīti
Priekš tevis vien.

Izkāpj uz perona saglaustas
Dāmas cepurēs melnās.

Izkāpj uz perona saglaustas,
Ne kātiņu neizpelnās.

Atkal melni un pelēki
Bez tevis vilcieni skrien.

Atkal melni un pelēki
No tevis vien.

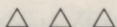
II

Tāds tādu atrast un
samī|ot prof.

Tāds tādu patur, ja
viņam reiz dod.

Tāds kopā ar tādu
vien prieku sev rod,

kas tādām ar tādu
teiks nedzīvot?

vai atceries mīļā kā es toreiz laidu
maigu plaukstu pār tavu smaidu

tu nemaz nekustējies pati
vējā vien kustējās tavi mati

un mijkrēslī šūpojās ābeļu zari
tāpat kā floksis
ko tu biji skārusi

pirms mana glāsta
tas mēļais floksis

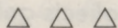
kas palika neplūkts

tas atvadu zieds

vai tad mēs varējām iedomāties
ka gaišajos mākoņos
lietus var krāties

es gribu ar tevi aprunāties
bet ceļā lietus
man šalkodams līst

kur gan tu slēpies
un kā tev var klāties
kas bijīgi noliecis galvu
tev klāt ies
tam būs jāiet
caur krēslainu dārzu
caur mūsējo
pārkāpjot floksi
un naktī

Tālu jāiet pie tevis, sieva.
Rāpies no augstajiem akmeņiem nost.

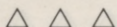
Nesaki: toruden, septembra naktī,
zvaigznes tīšām sakrāva tos.

Nesaki: zvaigznes tev uzcēla māju,
vientuļu mājiņu tālu no mums . . .

Tā ir sievišķa astroloģija,
nenovīdības patvērums.

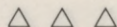
Sieva, tavas acis ir zvaigznes,
rāpies no augstajiem akmeņiem nost,

citādi taisnīgas iekāres zibeņi
gabalu gabalos saspārdīs tos.

es veros tev acīs tik uzmanīgi
kā futbola turnīra tabulā
mēs esam viens otram tik liktenīgi
kā iepazīnušies Kabulā

es noglāstu krūtīs tev piesardzīgi
un brīnos kā man iet labumā
neregulārās domas par tevi
un izmaiņas turnīra tabulā

mums reizēm ir labi
bet parasti nav

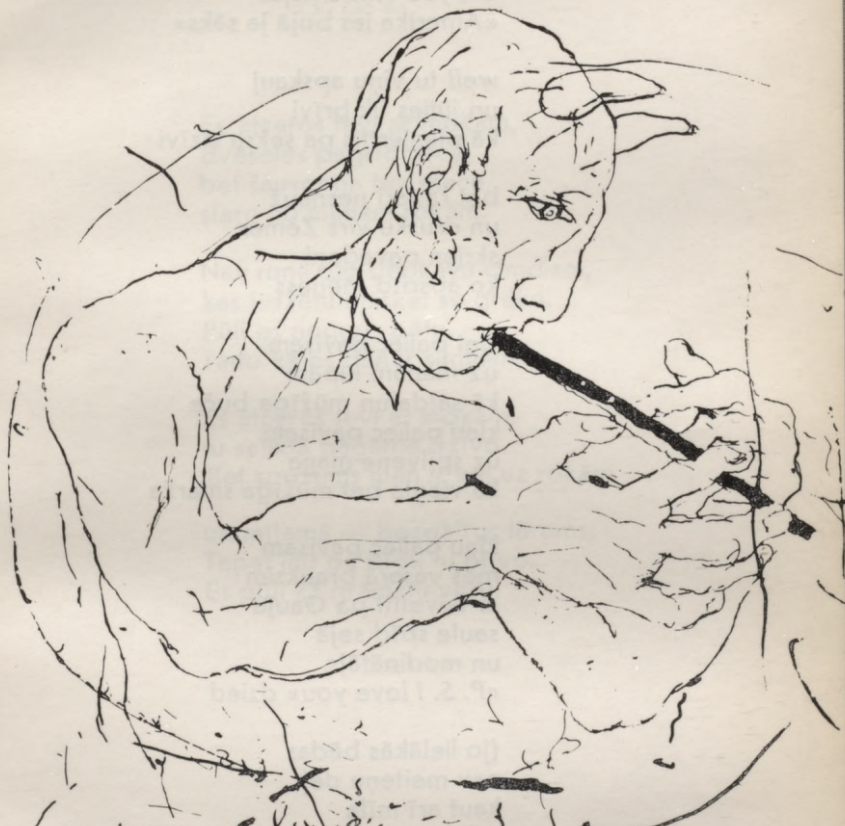
kāds angļiski runājošs zaķis
nāk sapnī pie tevis
un jautā
«It's love?»*
un tu viņai saki
«oh, no»

ja būsi tik lēnīgs
dzīve arvienu
lidos tev sejā
ar atsitienu

un reizēm tu nepašauj
laikā roku priekšā

well
sapnī kāds klauvē
pie tavām acīm
un tu atsaucies
«iekšā»

kāds angļiski runājošs zaķēns
nāk smaidot pie tevis:
make love not war
un tu viņai saki
nu protāms to var
bet ja nu mums nesanāks

1) make love
not war

bet she tikai smejas
oh, yea viņa smejas
«Amerika ies bojā ja sāks»

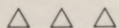
well tu viņu apskauj
un jūties tik brīvi
kā planierītis pa seksa dzīvi

bet radari nesnauž
un drusku virs Zemes
skrien pavadoņi
ko apspīd Mēness

bet paliec pavisam
uz manām lūpām
kā salda un mūžīga buča
klau paliec pavisam
uz spilvena mana
kā viegla bet mūžīga smarža

klau paliec pavisam
mēs vasarā brauksim
ar laivelīti pa Gauju
saule spīd sejā
un modinātājs
«P. S. I love you» dzied

(jo lielākās bēdas
nav meiteņu dēļ
kaut arī mīla
ir faktors
kam vajadzētu
saulgozī dejoj
nevis slapstīties kaktos)

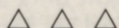

Es atceros tevi ar mokām,
dvēseles pagrīdniece,
bet šausmīga tevistiece
staro no manām rokām.

Nav runa par slepkavu cimdiem,
kas līdzētu maskēt šo grēku.
Pūli es noguris pētu.
Tādu kā es gan ir simtiem.

Es atceros tevi ar mokām,
tu saliktā pagātnē dzīvo.
Bet spožums man ir vēl uz rokām

un mīlamā — bezgalīgs lērums.
Tepat jau pa Rīgu tu plīvo.
Es pūli kā grāmatu veru.

Es gribu vēlreiz tev iespītēt,
es gribu vēlreiz tev iespīdēt
zem domīgo acu ēnām.

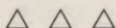
— Kā smeijies, rudenī rēnā.

Es nezinu, kā tevi pasaudzēt,
es nezinu, kā tevi pazaudēt,
izlaist uz brīdi no acīm.

— Paveiksies skuķim, tā sacīt.

Man vajadzēs tevi iesūdzēt
bargajā gultas tiesā.

— Nē, tikai buču. Tas arī ir viss,
ko šajā lietā var iesākt.

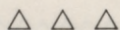
ak tavu brīnumu
gaisā
ir samanāms tīkams smārds
redzi ko nozīmē laikā
pateikts vasaras vārds

pārbīlī izvaikstījies
ciparots kalendārvieplis
redzi kā simfoniju
spēlē uz vienas stieples

redzi kam nav tā vārda
tiem tagad vēlīns rudens
bet mums ir zemenes pienā
un divdesmitgrādīgs ūdens

es peldu pie tevis kā ronis
tu ziedi kā cidonija
bet viņiem ir šķavas kā pērkons
un mūžīgi cigoriņi

ap vidukli lieku tev roku
ciešu kā metāla skavu
ak tavu brīnumu
(tavu
tikai un vienīgi tavu)

Cik skumji, ka labie vārdi
top nodzīti gluži kā zirgi.

Es ieliku Sparam ausī
koltu un šāvu, ka rīb.

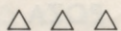
Ai, ķēvīte Labestība,
kam viņi tevi tā trenca?

(Es gāju no vārda pie vārda,
un avīžu žurkuļi blenza.)

Panks brēca, ka jāšauj vēl.
Nav ložu ...
Pēdējā sev.

POZA

lai	klusās meitenes pa ielu lejup	nāk
tu	neskaties būs viņām ziedi	rokās
ne	pielūgsme ne meli netiek	atkal
aiz	plakstiņiem kur mācas lietus	asais
ak mirsti	strādīgum ko sajēdz tu no	mīlas
tu mani	uzturi kā sarūsējis	nazis

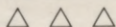

es tevi atkarošu
eksistencei un varām

es tevi iekarošu
uz durstīgām smilgām un skarām

es tevi izkarošu
ar bezmiega naktīm garām

lai dzīve tev nepaiet garām

kad jūs gribēsiet bērnu
padomājiet par putniem

padomājiet par putniem
kas lidinās debesīs

par tādiem putniem kas nenolaižas
nevienu brīdi uz zemes šīs

padomājiet par atšķirtību
kas lido uz dienvidiem prom

par salām kuras nav piesaistītas
un vējainā laikā pa ezeriem peld

par Klīstošo holandieti

par zvaigznēm un kā viņas attālinās
tik drausmīgi ātri ka neaptver prāts

ziniet es pats to izdarīju
vienīgi putnu pierunāts

nē kad jūs gribēsiet bērnu
padomājiet par zvēriem

padomājiet par lāčiem
kas līdinās debesīs

par tādiem lāčiem kas nenolaižas
nevienu brīdi uz zemes šīs

padomājiet cik viegli
lāčiem ir debesīs

Handwritten notes on the left side of the page, including the word "Käsi" and other illegible scribbles.

Handwritten notes at the bottom of the page, including the word "Käsi" and other illegible scribbles.

DILŪVIJS

ir zaudētas dažas ilūzijas
bet naktis top nepārprotami maigas
it kā mēs dzīvoju dilūvijā —
arīdzan draudīgā laikā

kad saulīte pošas pie norvēģiem rietēt
bet taksometros vairs nepārdod šņabi
es aizslēdzu visu kas man vēl pieder
un izvedu drusciņ pastaigāt krabi

kā to citi dzejnieki dara
dilūvijā vai slapjākos laikos
skaudīgi noskatās laicīgā vara
manos aiz lepnuma piepūstos vaigos

šis ir tāds dzejolītis sievietei
kura nebūt nav to pelnījusi
bet mākonis tomēr ir pierietējis
un lejup līst vārdi — tik mīļi un klusi

nav nekā liela no debesu dārziem
kur neielaiž lapsas un plēsīgas lijas
neceri dārgā uz dvēseļu ārstiem
nav nekā liela no debesu dārziem
bet mīļa šī seja — šī zeme —
kur lijis

ČUKSTU GAITAS

1

Un čuksti sen jau tajā vasariņā,
bet mēs arvienu mīļājam tepat.

Nav reāli, ka mēs . . . Bet — katrā ziņā —
man derdzas nāves leksika: «Nekad».

Tā viņa runā. To vien apkārt dzird.
Bet čuksti sen jau tajā vasariņā.

«Es mīlu tevi.» Ticos — katrā ziņā —
tikt atpakaļ, kur mēs tā čukstējām.

2

Un tiklab kāzu pušķis puteļainais,
kā skurbā apziņa, ka mēs vēl jauni esam,

ļauj izlauzties līdz čukstiem vasariņā,
ļauj izplēsties līdz tavam, tavam plecam.

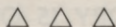
Viņš ir pagalam — pušķis. Dzīve arī šņukst.
Es topu nemīlamāks gads no gada.

Bet bij viens čuksts. «Es mīlu tevi.» Jā.
To uzšķērda, bet žulti neatrada.

Viņš vēl ir dzīvs — tur, tajā vasariņā.
Un pušķis tur. Un jauneklis. Un vēl

es ceru atpakaļ, kur mēs tā čukstējām.
Bet šeit es negribu. Nu, kaut vai vakar vēl

mēs te tā klusējām.
Mēs te tā klusējām.

skūpsta ordeni tev piekāršu pie krūts
pašā galiņā tas rotāsies un spīdēs
tikai Daugava uz jūru tecēs vien
tikai mākoņi kā slīdējuši slīdēs

skūpsta ordeni tev piekāršu pie krūts
tas man maksās vienu baltu nakti
bet par to var dabūt pāris gadu
kamēr mākoņi kā slīdējuši slīdēs

liels kā mīlestība būs tavš grūtais vēders
pāris gadu katorgas pie baļļas
tikai Daugava uz jūru tecēs vien
sīka balstele tev sludinās un teiks

«mazas mutes ordenis uz krūts
sārtos dupsīšos riet jaunu dienu saule»

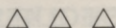
VICTORY IS OURS*

div' rotaļu zaķi
ar ausīm rāda
V
kas nozīmē *Victory*

un uzkārtā rāpiņa ēna
ar kņāgiem —
div' rokas
kas rāda man *Victory*

divas ģimenes
viena Verona
divi klani
un viena Čikāga
divi zaķi
un viena kaste
divi bērni
un mēs ar Irēnu
divas rāpiņa kājas

pie sienas

Cik spokaini melns ir apnikums,
kad iesāņus klātu man lavās.
Ir pārļaižams aukstais uzbrukums

tikai klusuma skavās
vai arī tavās.

Kad zvaigžņu durstekļi dziest
un iestājas rīta miers,

es izeju sapņu pļavās.

(Tikai klusuma skavās
vai arī tavās, tavās.)

PIE EGLĪTES

Es tev piebikstīšu: — Klau,
cik tev, mīļā, gadu jau? —

Tiešām, piebikstīšu: — Klau,
vai tev piecdesmit jau nav? —

Labāk tā: — Nu, mīļā, klau —
vai tad mēs tik veci jau? —

Asra izritēs no acs:
— Klausies, mīļā, kāds nu gads? —

Tev būs rokā laika rats,
un tu teiksi: — Jaunais gads.

ES DRUSKU NOKRĪTU
UZ CEĻIEM TAVĀ PRIEKŠĀ

es drusku nokrītu
uz ceļiem tavā priekšā

un sīki zvaniņi
skan tavās pilnās riekšās

tu aizplūsti
kā ūdens pāri krācēm

šī diena — stiegra atvilktā
tu pārcērt

un dūmi ilgi vijas debesīs

un fantastiski mākoņi ir debesīs

un valoda tiek atcelta pavisam

ES DRĪTU   △ △ △
UZ CEĻEM TĀVA PĒKŠĀ

gludā un kailā jūra
gludā un kailā tu
būtu es milzīgs putns
es lidodams klaigātu

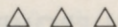
bet palikšu mēms lai cik ilgi
gar abām jums staigātu
gludā un kailā jūra
gludā un kailā tu

PUNKTU PROMBŪTNĒ

es tevi izsacīšu punktu prombūtnē
jā kamēr tie — un komati —
nav ielīduši rindās
kā riebīgs nota bene

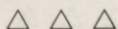
mēs visi nosprāgsim
tik tevi izsacīšu
tik tevi zalgojošām ziedu vijām vīšu
tik tevi gaidīšu ar mīlestības cirvi
aiz bezkaislības stūra ērti noslēpies

tu būsi izsacīta
kuš
jau punkti nāk —
šīs mazās dumjās kapu kopiņas ...

es atkal velšos kā vilnis tev pretī
tikai patlaban jūra ir ciet
redzi kā mūsu bērniem tas patīk:
pa ledu kā diviem mikiņiem skriet

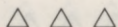
lai viņi skraida pa mani arī
lai viņi slidinās manās acīs —
ja reiz tev liekos tik ledains šai brīdī —
un kad būšu pavisam — tad arī

cik smalciņi ir tie stari
kas iztraucē vientulību
pat saprāta zirneklītis
nereaģē uz tiem
un naktis nav noaudušas
nav vienkārši paspējušas
kārtīgas bruņu vestes
bet aizkari dejo un dejo —
mūsu istabas restes

cik smalciņi ir tie stari
cik naivas tās stabulītes
kas vīrišķu hārdroku spēlē
trīs Pāni uz dīvāna sēd
un piepīpē mūsu telpas
cik smalciņi ir tie stari
cik vienkārši pietrūkst elpas

kad izdauzījies ar Pāniem
tu pārnāc un liecies uz sāniem
aizkari dejo un dejo
un skatiens pa istabu klejo
tu domā ko tagad darīt
vai gulēt vai kafiju vārīt
cik smalciņi ir tie stari
cik smalciņa esi tu arī
tad pamostas zirneklītis
un kož tā kā pēdīgais suns

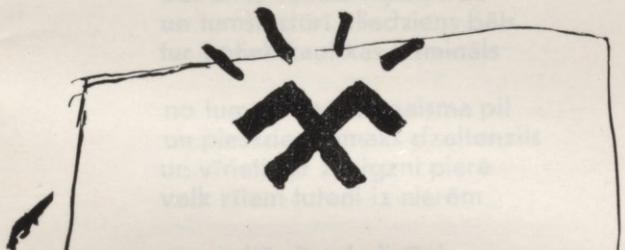

savus čukstus mēs uzdāvināsim lietum
dešmit sirdspukstus — pārkonam leišmalē tālu
un es klusēdams atkal mīcīšu mālus
kārtējam podam ko izgāzt par godu tev

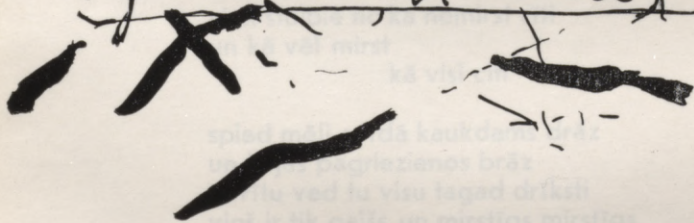
lietus noaudīs drēbītes mūsu bērniem
āboli zaros spīdēs kā sapņi vai prieki
lēni aizbridīs miglā veļi un veļinieki
kļavas galotnē asaros tagadnes acs

un es jutīšu tavu galvu uz pleca
ārā lietus — kur lai mēs visi ejam
dziļas grumbas šis lietus ieaudīs mūsu sejās
auzdams drēbītes valgus atteikšanos un dzīvi

III

kuugi - mans
gadsimts ir miera

III

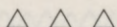
semit hukata māt uzdevinām leim
semit šūpūstus — pēkšņi laimā 18
un šūpūstus atkārtoti māt
kārtā un pēkšņi pēkšņi šūpūstus

leim noaudis d... hārnem
šūpūstus šūpūstus šūpūstus
leim šūpūstus šūpūstus šūpūstus
leim šūpūstus šūpūstus šūpūstus

un es šūpūstus šūpūstus uz pleca
šūpūstus — šūpūstus šūpūstus
šūpūstus šūpūstus šūpūstus šūpūstus
šūpūstus šūpūstus šūpūstus šūpūstus

šūpūstus šūpūstus šūpūstus
šūpūstus šūpūstus šūpūstus

šūpūstus šūpūstus šūpūstus
šūpūstus šūpūstus šūpūstus

V. Astafjeva motīvs

pa ielām klusi staigā rīts
bet ēnas velkas viņam līdz
un tumšā stūrī kliedziens bāls
tur notiek kaut kas krimināls

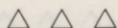
no tumsas nažiem gaisma pil
un pieskrien rumaks dzeltens
un vīrietis ar zvaigzni pierē
velk rītam tuteni iz nierēm

sen gultās ēnu huligāni
grimst miglā pilsēta kā klāni
brauc ātrā palīdzībā rīts
un gaismiņa pa spraugām līst

šim auto kura baltā stūre
ir tavas rokas tavas dūres
vien stulbie tic ka nemirst rīti
un kā vēl mirst

kā visi citi

spied mēli grīdā kaukdams drāz
un kājas pagriezienos brāz
tu rītu ved tu visu tagad drīksti
viņš ir tik gaišs un mirstīgs mirstīgs

ar piesūcekņiem — čmok un čmok —
viens taisni kalnā iet

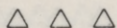
to neuztrauc un nerausta
kas notiek mūsu pagastā

viņš soļo (ašs) viņš soļo (lops)
ar piesūcekņiem apbruņots

viņš dodas pie princeses ilgotās
ar gumijām visās kabatās

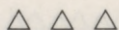
kur ellē mans akmens ciris?

kungi — mans gadsimts ir miris

sargi ādu no mazām dienām
sargi ādu kā jaunava godu
āda ir tava tēvzeme latvieti
sargi to cieši un negāz podus

tupi un turies un nelien kur nevajag
mazgājies melos un bailēs kā pienā
tādas ir mūsu ieražas senajās
sargi ādu no mazām dienām

tu izskaties pēc novītuša zieda
ko senos laikos Aspazijai svieda

tu izskaties pēc seniem Raiņa lauriem
kas bieži vijušies ap necienīgiem pauriem

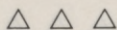
tu izskaties pēc lēnās laika gaitas
kas mūsu gadiņus kā rožukroni skaita

tu izskaties pēc tā ko neaizmirstam
kaut iekliedzamies tikai tad kad mirstam

tu izskaties pēc vecas vecas priedes
tu esi tas kas tikai mums vēl pieder

tu esi prieks par laikā teiktu vārdu
kas sevī glabā daudzus pērkondārdus

jo var jau būt: ikviens mēs esam sīks
bet vārds ikviens ir milzīgs bezgalīgs

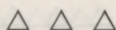

darināt vārdus
darināt tā
lai gīmis spīd
zaļā un pelēkā

lai bite kas gaisā
dusmīgi rūc
krīt man virsū
un sūc un sūc

bet nebūt puķei
kas odieri sniedz
es gribu lai mani
kļieddami kļiedz

tas nav tik stubi
kā varētu likties
es gribu
tavam kļiedzienam
iepatikties

Padzirdis kautiņu sētā — visdobjākos būkšķus, visjēlākās lamas, ko cilvēki spējīgi radīt, — aklais, krēslus grūstīdams, metās pie klavierēm.

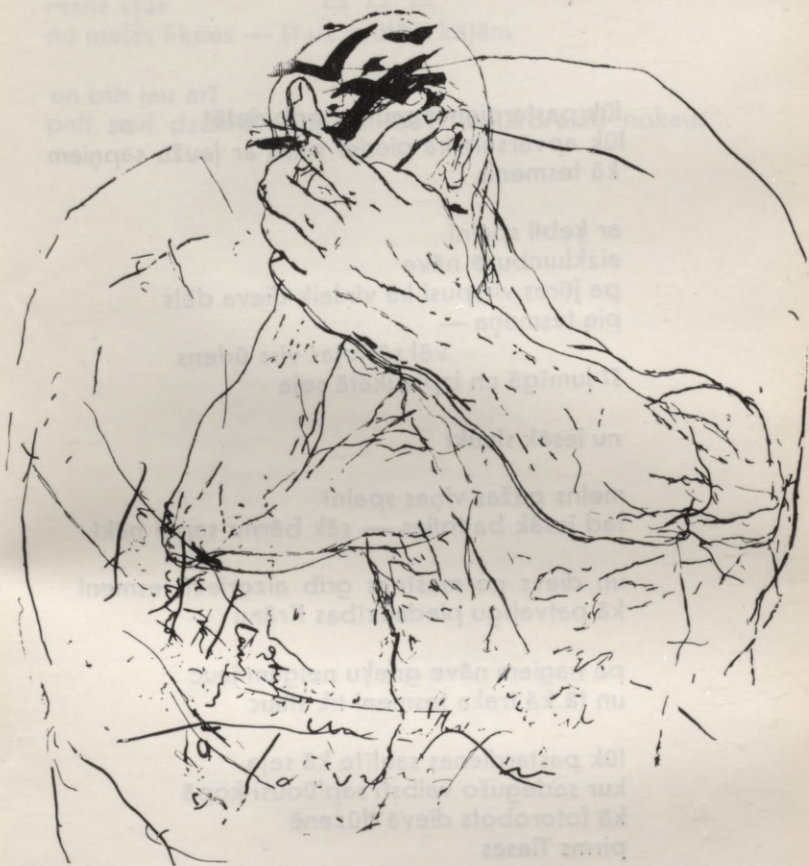
Ar nervozu kustību notraucis vecos asaru stalagmītmītus, kuri slējās — gluži kā termītu midzeņi — uz nodilušajiem taustiņiem, aklais pamira. Likās, viņš nemācēs ne skaņu izvilināt no melnā instrumenta, kas vietām jau kusa, — un stīgu straumītes vijās caur parketu tieši pie pazemes dieviem.

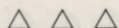
Bet pagalmā tostarp jau gāja traki — pie purnu daudzšanas bija ķērušās arī sievietes un bērni. Kāds, neļēgdams vēl kājās piecelties, jau cilāja virs ratiņu malas draudīgu rīku, no kura nāca nāvējošs stars. Mazgadīgo huligānu sarīkotais atomsprādziens būtu varējis beigties arī bēdīgāk — ja cīnītāji nebūtu jau imūni pret visu.

Un ko mūsu aklais, kam vajadzēja visu iemūžināt nemirstīgā, ar vienu pirkstu uz izkusušām klavierēm klimperējamā simfonijā? Viņš sēdēja sakucis.

No mākoņiem, kuri jau labu laiku pulcējās pie istabas griestiem, sāka pilēt. Un pilēt un pilēt, un aumaļām gāzties, un lāsi pa lāsei uz taustiņiem sakrājās meldiņš.

Jā, patverties aklu mūziķu mājās, kur laikmeta piesātinātais gaiss.

lūk pastardienas saulīte grib rietēt
lūk apvārsnis kā pieriet pilns ar ļaužu sapņiem
kā tesmenis

ar ķebli spaini
aizklumburē nāve
pa jūras virspusi kā viņlaik dieva dēls
pie tesmeņa —

vēl sārtojas virs ūdens
št ļumīgā un izpļaukātā seja

nu iesāk slaukt

melns gāžas viņas spainī
tad iesāk baltoties — sāk bērnu sapņi nākt

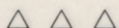
un dievs no mašīnas grib aizgriezt tesmeni
kā patvaļīgu piedauzības Krānu

pa nagiem nāve grieķu nelgam jauc
un tā kā traka tesmeni tik slauc

lūk pastardienas saulīte kā seja
kur sadegušo vaibsti saplūduši kopā
kā fotorobots dieva dūzenē
pirms Tiesas

un lūk šī saulīte kā līgu tesmenis
dzers nāve
resna kļūs
no malas liksies — šī uz grūtām kājām

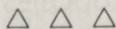
un būs jau arī
pati sevi dzemdēs un pati sevi miljardreīžu nokauss

es zinu ka šogad mēs jaunu
Indiju neatklāsim
dzērves lido uz vienu pusi
un tāpēc veidojas kāsis

es zinu ka pelēks ir pelēks
es zinu ka balts ir balts
es zinu ka Latvijā
rudens ir lietains
bet pavasaris
ir salts

dzērves lido uz vienu pusi
tāpēc veidojas kāši
bet kāpēc tā nelidojam
mēs paši
mēs paši
mēs paši

drūzma un vēji
Kaļiņina prospekts
Maskavas mākslīgais žoklis

šeit var smaidus un somiņas nospert
no sevis uz brītiņu noklīst
NE VELNA

pēdas pie asfalta turas
un mākslīgie zobi debesīs du'as
tu apstājies
iemiets:

tas notiek ar mani
lai mākoņos lido poli armāni
TEV JĀDIMDINA CITĀDI ZVANI:

MUTEI IR JĀBŪT KĀ BETONA
MAISĪKLAI
VISI NO GATAVIEM BLOKIEM
MĒS TAISĪTI

(raksti bez apstājas dzejiņas kuras
izriet no šādas arhitektūras!)

DZEJA NO STIKLOTĀM FASĀDĒM PIL
IZŽĀVĒ IEGAUDOJIES UN ŠĶIL
KANTAINI GLUDENO KRĀVUMU SITENIS
GARŠTĪGĀKS NEKĀ MĪLA UN LIKTENIS

Bet meiča (tā pati!)
atpakaļ nāk
lietišķi atdabū nosperto smaidu
es veros uz viņu
un PROSPEKTA vidū
brīnumu
dabīgi
nesagaidu

MISTĒRIJA

piemīdams mīņādams domāju dejo
Žaklīne bārā ar francūzi dejo

virmoja sapnis & raustījās pajacs
attēls bij nereāls = tāds kādu vajag

nogārdzās telpa & šķielēja krauklis
maigi no dvēseles pilēja tauki

nothing is real* & nav tur ko apstrīdēt
bārā ar francūzi dejoja Žaklīne

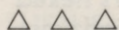
LIETUS

plīst peļķēs burbuļi
ar ļoti klusiem paukšķiem
es burvju mētelī
kas pirkts par dažiem taukšķiem
pa ielām laipoju
man asariņas birst
šis lietus indīgs
apkārt ļaudis mirst

aust pelēks rīts
man zobi drusciņ klab
un lietutiņš
pa koku lapām čab
un lapas krīt
kaut arī pavasaris
šis lietus indīgs
ko tad tur var darīt

dzen lietus āmurīši
zāli atpakaļ
viens dzenis nojūdzies
un karogkātu kaļ
nu peļķēs atpakaļ
var dzīvībiņa līst
šis lietus indīgs
burbuļgalvas plīst

es nesastapšu bērnus
itin vairs nekad
tie nepiedzims
nevienam vairs nekad
bet mazu meitiņu
tad pēkšņi lietū redzu
un savu mēteli
uz pleciem viņai sedzu
bet tā ir pastkaste
vairs neredzu tik labi
šīs lietas indīgs
izzūdam mēs abi

Smaids ir vecis, vecis vecs.
Reizēm smaidu arī es:
re, kur pastniece man nes
nerakstītas vēstules.

Iedomājies aploksnīti,
iekšā lapu — tīri, glīti
aprakstītu.

(Burti klie dz.)

Lai tie klie dz, kas viņiem lie dz —
nerakstītas vēstules.

Nerakstāmas vēstules.

Citiem pastkastītēs svied,
samaksāšu!

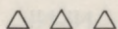
(Burti — klie dz!)

Smaids ir vecis, vecis vecs,
reizēm greizi smaidu es.

NI-NI

gauži lēni vīstāmies
un vīstāmies
un sitam sauļā —
toties vēl neviens
nav kritis
baigās aizsardzības kaujās

pavasaris gausi nāk
mūsu klimatā
(kā zināms)
mēs kā ziedu laika rudens
gardus riekstus gausi šķinam
mēs kā pavasara rudens
gudrāki un gurdāki
nav ko velti dvēslī
izbjaut —
sāpe, nekārdi-
ni-ni

«tu nekad vairs tā neskatīsies»
čukst izbijis puķu bērns

«kad tu vēlreiz tā uzvedīsies
rāmītī slodzītāis ķēms»

pa betonšūnām mums rāpot
portmonejā čab kāposts
nāks oberi platā solī
un pusmūža plēguri ķērks
«bet tu nekad vairs tā neskatīsies»

tas tiesa

    šī kāposta lapās
starp zaļajiem piecdesmitniekiem
nekad vēl nav bērniņš atrasts

ai skalpeli puķu bērns
nešķērd šo drebošo miesu

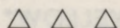
«bet tu nekad vairs»

es zinu
ir iededzināts un sāp

var būt ka līdz kaklam jau stāvu
bet grimasē saviebtu muti
TEV neklājas piegāzt ar rāvu

YELLOW*

es esmu dzirdējis ka pastāv grupa Yellow
es esmu redzējis ka pienešes ir yellow
cik daudz ir muziķas šai saulē pasarg tētīt
ir iepuvis kas jauniem ļaudīm netic
ceļ vectēvus no migām graudus vētīt
un senas meitenes ik nakti muižkungš drātē
ak skolas maize glītā akurātā
bet neapgūst vien nelietības prātā
ir klusa mūzika no tēviem un no mātēm
kas purvos guļ un nav vēl uzrakstīta
var būt ka varena var būt ka sasodīta
un droši vien ka tā nav jaunais vilnis
ar ko patlaban mūsu pauri pilni
(zūd vilnis smiltīs balsis lēni lūst
un cita muziķa pār jauniesauktiem plūst)
varbūt man arī patīk grupa Yellow
un patīk meitenes kam galviņas ir yellow
bet es pa naktīm strādāju kā moris
un arī apskatos kas man visapkārt noris
man maģa nav un TV kastes nav
es klausos nostāstus ei joki mazi klau
vai taisnība ka cerēt uz jums nelon?
vai taisnība ka pastāv grupa Yellow?

Ir tādas zāles, kuru nav
pat lielajam debesu mantziņam.
— Un ir tādas naglas, kuras rauj
ar asaru sāļajām standziņām.

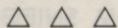
Ir tādas zāles. Ir jābūt, kaut arī
neviens vēl tās nava dzēris.
— Es arī reizēm ķeru pie sirds,
bet būtu pēc tabletēm ķēris.

Tur sapresēti sapņi, kas māc
meitenes — tievas kā sklandiņas,
un mīļās domas, ko domā tāds,
kurš lido uz pirmo randiņu,

un rūgtie šņuksti, ko izgrūž kāds —
nupat vēl it laimīgs plandījies,
un jaunas meitenes rakstāmgalds,
kurā viens atkal ir vandījies,

un Jāņu naktis, un balles, kur diets,
un līgavas māsu sejas,
un pirmā kustībiņa zem sirds.
— Un skaistākās latviešu dzejas.

Un ir tādi joki, par kuriem krauj
gan ieroču brālim, gan paziņam.
— Un ir tādas naglas, kuras rauj
ar asaru sāļajām standziņām.

tā kā drusku pēc miskastes smird
tā kā dzejoļus skanam dzird

cik nelaimīgi tie visi kas turas
pie šitās kalpu literatūras

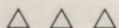
ZEM SNIEGA

Numurs ir izbalējis,
augums vēl stingrs kā stiegra,
bet cik nevaldāmas ir sāpes
zem sniega.

Nogriez maizi, bet piekož klāt
visu, ko sargi svieda.
Cik nedzēšama atmiņa ir
zem sniega.

Uzvalks ir izgludināts,
rēta ir gaiša kā rieva,
bet tajos gados it nemaz
nebija dieva.

Seja saviebjas smaidā,
rīkle iedrebas smieklā,
bet cik no sakostās tautas guļ
sniegā.

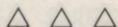
V. Rasputina motīvs

Zem ūdens, tur ērmojas ragi,
peld kazragi, staburagi,

un mūsdienu Valdis ar pīcku
velk laukā zivteli sīkstu.

Virš Daugavas mākoņi staigā,
un kauns ir tiem skatīties vaigā.

Zib mašīnu ragi un nagi,
peld elektrostabi un staburagi.

tu mīļā man elli nekur
es neiešu citur nekur
es laidīšu taisni uz Meku
kā īsteni ļaudis uz Meku

tur Mekā ir baigi koši
tur visi ir ugunsdroši

es eju ap stūri šē kur
un pieturā nostājos te kur
tur autobusi uz Meku
reku viens nāk re kur

bet Jasirs* ceļ stroķi te kur
es runāju bleķi par Meku
es esmu jau tālu re kur
pie tēviem
ne ceļā uz Meku

MEKLĒŠANA

1

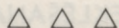
Zem tām nobrukušām smiltīm?
Tur nekas nav manis paša.

Starp tām mākoņaitām dumjām?
Arī tur nav manis paša.

Bet te, pa vidu zīdainim un vecim?
Vēl nekā no manis paša.

2

mani pašu mans dēls atradīs
es ceru
bet viņš jau meklēs sevi pašu
es zinu
tad varbūt kāds cits meklēs
es ticu
 kaut ko jau atradīs
es ceru

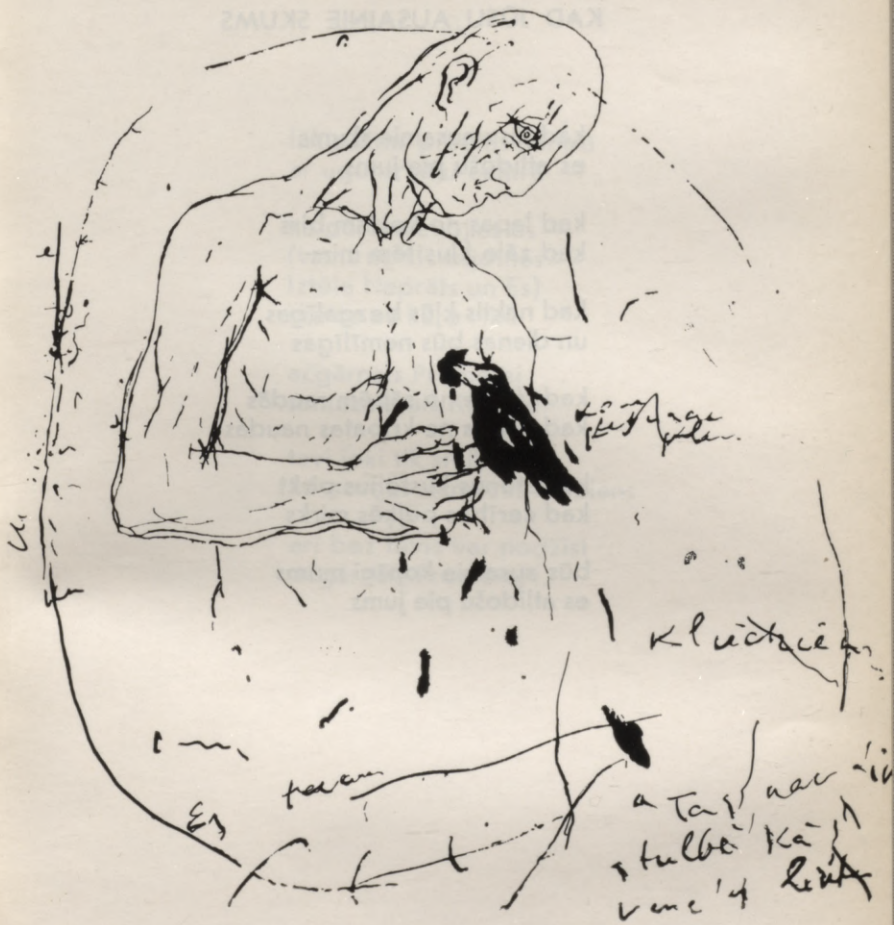

Un es iemetīšu punktu debesīs —
akmeni.

Un es nevienam putnam netrāpīšu.

Jo tiktāl mums spīdēja
kāda cilvēka mūžs.

Un es zinu, ka punktu viņš pats
nebija domājis pielikt.

KAD JŪSU AUSAINIE SKUMS

kad jūsu ausainie skums
es atlidošu pie jums

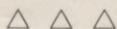
kad lapas no kokiem birs
kad zāle klusītēm mirs

kad naktis kļūs bezgalīgas
un dienas būs nemīlīgas

kad dzīve no sāpēm raudās
kad nebūs ne kripatas naudas

ko astoņus kustoņus pirkt
kad cerības peļķēs mirks

būs ausainie kopīgi mums
es atlidošu pie jums

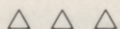
lūk pūlītis pilsētas centrā
ar ugunsrijēju centrā

kā pārakmeņojies es —
(viens no šīs trijotnes —
Iztēle Neprāts un Es)
skatos uz kāro rīkli

ačgārnavs Prometej
samazinātais Klopster

tavi joki tik stulbi
ka neviļus uzmācas raudiens

arī bez tevis var nodzist
ačgārnavs Prometej

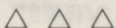
burvīgi

prusaku orķestris
spēlēs
spārnotās raķešu dzērvītes
dancos

saplaks Rīga kā iztukšots
maks
šos pekstiņus nezināja vēl
Čaks

svētīgi iraid šie ūsainie zvēriņi
viņiem tā nākotnes valstība pieder

zem viena jumta man dzīvot gods
ar civilizāciju nākamo

starojums tavā sejā
nāca no maldu guņa
aiz loga zem ābeles zariem
iesāka gaudot kuņa

ak labo nodomu spožum
tu esi bēdīgi īss
novēlots kuņas kauciens
zvaigžņotās debesīs

VILKS!

romieši

ja pasaulē būs palicis
tikai viens vienīgs vilks
ja krustojot šo vilku
ar dažādu sugu
kucenēm

iznāks viss kas
tikai ne vilki

romieši mums to nepiedos

es neieteiktu
kaitināt romiešus

vilka tagadne

tā cieš
no totāla
ieroču un munīcijas
trūkuma

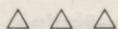
nākotne

pie normāliem apstākļiem
cilvēks

dzīvos ilgāk nekā vilks

bet var gadīties
ka vilks

vēl nebūs paspējis
iznīkt

tur kur vilcieni lodā
kur velkas tie ledainā naktī
šīs zaļās un netīrās sliekas
kur klabinādamās lien

dzelzceļa malā sapnis
pakārts šūpojas vējā
sasalis galīgi ciets
ka cilvēku nosist var

lai nu tā nenotiktu
pasauksim Santa Klausu
lai paņem līdzi un ilgi
vēsumā uzglabā

NEVICINĀJOS, BET SLĪKU

Kaut mironī neklausījās neviens,
Šis vilka balsteli sīku:
Es saucu, bet nedzirdējāt jūs,
Un nevicinājos, bet slīku.

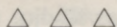
Jā, viņam patika āvīties,
Bet tagad nu beigts gan.
Bij ūdens par aukstu, un apstājās sirds —
Tā viņi teica.

Ak nē, nē, nē, ne aukstāks kā citkārt
(šis gulēdams savu vilka).

ŠONAKT NAV MIGLAS

Šonakt nav miglas es veros uz bākām
mēs papīru vergi arī tā mākam
palīdzēt — katram gadījumam —
jebkuram kuģim vai radījumam
doties ostā vai doties dzīvē
doties brīvībā doties nāvē

— vai sažņautām rokām uz balkona stāvēt

ko lai mēs darām
garām un garām
netverams mūžiņis
zibināt zib

kritām i pirmskarā
diktāk vēl karā
stipri vēl garā
kurš aklis kurš klibs

ko lai mēs darām
gar acīm tik zib
dzīvīte dara
kā nāvīte grib

nezibi nezūdi
sīciņā zemīte
veļi vēl redzīgi
skatīties grib

naktīs un atmiņās
maziņas lampiņas
kustas pa kapiem
un zibināt zib

tie ir tie vīri
kam simts kam simtspiecdesmit
vīri kas tēviju
dibināt grib

kritām i pirmscarā
diktāk vēl carā
stipri vēl garā
kurš aklis kurš klibs

daudzi mēs darām
ko zinām ko varam
kamēr vēl mūžiņis
zibināt zib

šausmas cik dienā
nav jāredz to lampiņu
kuras ne nojauš
ne zina ko grib

ko lai mēs darām
gar acīm tik zib
dzīvīte dara
kā nāvīte grib

skatieties tumsā
ai skatieties tumsā
mirstošie mirdami
uzzin ko gribēt

dzīvot un dzīvot
pa īstam un taisni
un spožāk un zibēt
un zibēt un zibēt

to lai mēs darām
ko iesacīs viņi
mūsu miljoni —
jāntārpiņi

mirušie tiesu
taisnīgi šķir
cilvēks top gudrāks
mirdams
tā ir

8. NEĻĶES

es nesu šīs astoņas neļķes
gar sapņainu mīlnieku logiem
gar alkainiem dzīves logiem
kur drēbes kā ledus iet

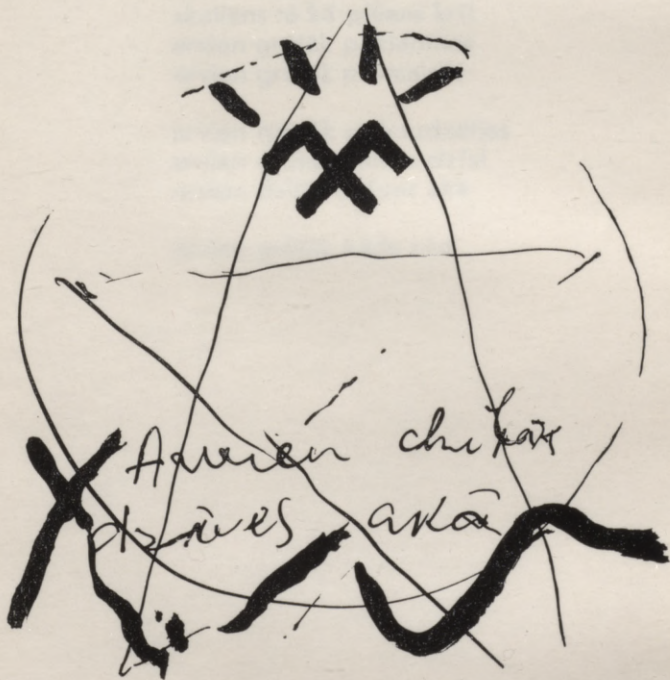
šīs astoņas astoņas neļķes
tik vārīgi pastieptā rokā
lai redzētu skatulogā
cik jocīgs es šķietu un lieks

un tomēr ir jāizbrien cauri
gan žļurkstošu elsienu purvam
gan asīgnāciju lietum
kad jātur kabatas ciet

caur divkošu sārtajiem sviedriem
cauri godkāres murgiem
jo ar astoņām neļķēm
tikai tā varu iet

un kad es nonākšu galā
es drīkstēšu nolikt šos ziedus
jo graši man būs uz acīm
vien tālab lai slēgtu tās ciet

IV

Avecien chupat

Dzaves akā

VI

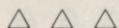
sa nani his astong n'nges
dar zeppeuna m'ndeku logiem
net' m'ndem' m'ndem' logiem
kur' m'ndem' m'ndem' logiem

his astong n'nges
sa nani his astong n'nges
sa nani his astong n'nges
sa nani his astong n'nges

un' m'ndem' m'ndem' logiem
dar zeppeuna m'ndeku logiem
net' m'ndem' m'ndem' logiem
kur' m'ndem' m'ndem' logiem

dar zeppeuna m'ndeku logiem
net' m'ndem' m'ndem' logiem
kur' m'ndem' m'ndem' logiem
kur' m'ndem' m'ndem' logiem

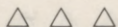
kur' m'ndem' m'ndem' logiem
kur' m'ndem' m'ndem' logiem
kur' m'ndem' m'ndem' logiem
kur' m'ndem' m'ndem' logiem

arvien dziļāk dzīves akā
skatiens tā kā piliens krīt
arvien grūtāk paklanīties
arvien grūtāk pasmaidīt

arvien grūtāk sadraudzēties
arvien grūtāk vainas dzīst
arvien dziļāk dzīves akā

arvien grūtāk kādu nīst

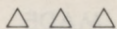
spīdi spoži vecā saule
tad jau ziemeļbērniem tiks
vēl pa gaismiņai, bet saudzē
kas tāpat jau staigā pliks

kam līdz kaklam spilgta gaisma
Āfrikā kam nav ko ēst
spīdi vecā saules laisma
tev jau esam arī mēs

spīdi spoži vecā saule
iztvaicē šīs melnās tūces
nāc pie mums jo šajā draudzē
tev nav pielūdzēju trūcis

tavu pielūdzēju kauli
simtiem gadu kraujas kaudzē
un mēs lūdzam tevi sauli
lai tu sildi mūs un audzē

spīdi spoži vecā saule
tad jau ziemeļbērniem tiks
vēl pa gaismiņai, bet saudzē
kas tāpat jau staigā pliks

Jau saulrieta atspulgi dziļumā stīdza
Kad virspusē uznira Milzīgā Zivs
Un aicināja vīrieti līdzi
Jo dziļumā esot grimusī pils

ai tie kuri klausījās Milzīgo Zivi
sen vairs nav dzīvi
jā sen vairs nav dzīvi

MADE

parkets blāvi atstarojas
mēness gaisma klusi krīt
geh zum Teufel geh zum Teufel
geh zum Teufel* meitenīt. Made
iet caur muižas vārtiem sabrūk
sirds un gals nāk klātu ezer-
malā nav neviena kas ar
Madi parunātu. Kungs ir izdarījis
to ko katram kungam
klājas darīt Made
arī Made arī Made arī
Made arī

△ △ △

Jūtas — tik glumas kā Kupravas māli
klāj manu ceļu pie tevis pie tevis
eju kaisīdams vīrišķu sāli
rētās pie tevis pēc sevis

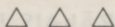
ciema padomes seifā tu glabā
manu sirdi starp dokumentiem
kā tu vari tā mana labā?
kā man to izņemt bet neapraudāties?

es tevi izdomāju. Kā tad.
ciemu padomes arī ir labās
bet kurš var galvot ka seifi nekad
dzīvas sirdslietas neapglabā?

estēti manī smejas. Lai smejas.
eju tvarstīdams nākotnes sejas
reku jau viena notverta seja —
dzeja kā «papīrs» un «papīrs» kā dzeja

STARP VAKARU LAUKOS UN TEVI

1. Doties aiz kalna pēc piena
un nomazgāt bērniem kājas.
2. Kājot pa zāļaino ceļu,
miegties pret rietošo sauli.
3. Ieiet sētsvidū, apmīļot suni,
runāt ar saimnieci, justies
piederīgam un iederīgam,
kaut māņi un laipnība vien.
4. Aizbērt plaisu ar saulrieta stariem,
ar kaķi uz malkas grēdas,
ar sienu kaudzēm, ar puķēm, ar pļavām,
saudzīgi cilāt pēdas.
5. Iemānīt mutes kaktiņos smaidu.
6. Atpakaļceļā mest gaisā bērnus,
kas atskrējuši tev pretī.
Nomazgāt bērniem kājas
un parādīt grāmatā bīdes.
7. Naktī šo sarakstu iznīcināt
un skatīties melnajā plaisā.

man patīk šīs gaišvēderainās naktis
kas laižas tik ātri ka prieks
nepaspēj melnie tev cilvēkam uznākt
kad atkal viens saullēkts tiek

saule atkal pa zemīti staigā
tu gurķus un zirņus laisti
tu netaisies pārdot neko no šīm dobēm
un tas ir patiešām skaisti

un pati visgaišvēderainākā nakts
tev dāvina pagāna priekus
sargi kungs bēgļus un katordzniekus
un alkaini bēgošos pilsētniekus

PASTORĀLAIS PANTS

laukos mēs laimīgi krītam
klusuma atplestās rokās

pāri klusuma plecam
noskatās svaigais gaiss

negantā lēkmē vēl ilgi
kvēpainā dvēsele lokās

gluži kā smirdonis kuram
uzmaukts ķērāja maiss

YAZAR YAZAR

Pajilon

Stam
B...
v...
w...

skinn

kuris stua

... a bel...
V. J. J. J.

VELTĪJUMS AIZPAGĀJUŠAI VASARAI

Kligēnos atkal, kur ābeles
cita pie citas glaužas,
Kligēnos atkal, kur kaimiņu govš
caur ceriņu krūmiem laužas,
mīņājas, mēslo un ābolus rij.

Kligēnos atkal, kur pākstis
pilnas ar zirņiem un pupām,
Kligēnos atkal, kur Matīss
sēžas uz nezāļu čupām,
kur meklē līdz pusnaktij

atskaņu izspūris poēts
vārdam, kam atskaņu nevaids,
Kligēnos atkal, kur Jāņos
skumīga līksmība iraid,
kur kaimiņi vainagus vij

un sanāk, un dūšīgi līgo,
un krūzes mēs laimīgi ceļam,
un meitene pīpeni rokā
pārlido pāri ceļam,
vai viņa vispār bij?
(Kligēnos, Jāņos. Un bij.)

Kligēnos atkal — un ne jau dēļ sapņa,
pať ne dēļ gaisa vai piena,
Kligēnos atkal — dēļ skatiēna,
Latvijas, vasaras, diēnas,
kas naktis kā vainadziņš vij.

OBELISKS

Saule stāv uz akmeņa
un skatās platām acīm.
Viss ir tikko sācies,
pat neliešu vēl nav.

Zeme kūst un maigi
aiztek spraugās;
pāri
visam kūko liktenis.
(Nē. Zvaigznes gaisos blāv.)

Tūlīt sāksies vēsture,
būs neliešu papildnam.
Saule stāv,
un zeme deg
kā kūla vai kā vilna.

Saule, kad tu visu
kaut kur projām dzīsi,
neaiztiek kaut mani —

brēkājušu pīslī.

PLAISANTERIE MACABRE*

Lai kā tur nebūtu,
mums ilgi jāpastāv

pie upes: atkal
pārcēlājam stāv

pie kājām pudele,
kur dīvains šķidrums blāv

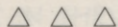
kā salti skatieni.
Jā, Harons met un met

vien sīkus akmentiņus
drūmā veļu upē.
Viņam stāv

tik vienaldzīgās domas aukstā prātā,
ka paliek bail no ilgi daudzīnātā:

lai kā tur nebūtu,
mums ilgi jāpastāv.

Viņš airus ņem.
Vēl pavervelē, Klāv.

Es nesmejos vairs. Nopūšos.
Un gaismeklīšos nopūstos
vien rēgu liesmiņas vairs blāv.
Un divi Klāvi sardzē stāv.

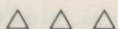
Vien rēgu liesmiņas vēl blāv,
bet īstās gaismas vairāk nav.

Un divi Klāvi sardzē stāv,
bet viena — stinguša — vēl nav.

Viņš atnāks reiz un krešķinās,
kā smirdīgs āzis mekšķinās,

viņš atnāks — apaļš, nedalāms,
tik vecs un dumjš, un neciešams ...

Es nesmejos vairs. Nopūšos.

kā ierindas mācību mēs
klausījāties šo runu
(dvēseles drasēja cēli
pa noasfaltētu placi)
kā lidaparāti eskadriļā
mēs mainījāties ar vietām
bet tu nevarēji pacelt acis
un es nevarēju pacelt acis

mēs šaudījāties pa mākoņiem
ar skatieniem piesieti zemei:
tā starmešu kūļa aplis
ir piesiets savējam starmetim

ar skatieniem piesieti zemei
mēs šūpojāties kā slīkoņi
kājām pret mākoņiem

«BACK IN THE USSR»*

stipra kā nāve ir šī zeme
kā lēni briestoša negaisa
mākonis

un ik mākonim
sidraba maliņa

un mēs dzīvojam
tajā maliņā

bet labāk atminēsimies Danti:
arī ellei ir maliņa apkārt
tur gaudodami nesas uz riņķi
tie kuri dzīvē
tie kuri savā
tie kuri savā vienīgajā
ir bijuši tādi:
ne cepti ne vārīti

protams
jā protams
mūžības skartos
un kulta skartos
es nedomāju

bet domāju sevi
un arī tevi
un daudzus priekšniekus
gan es domāju

LIELAIS LAUKUMS

O. Vācietim

Jūsu pastaigu vieta ir slēgta
Lielā Esplanāde ir ciet

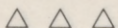
Vieta kur visas nelietības
parasti pulcējās vienuviet

Vai tev patiešām likās ak cilvēce
dzejnieks kā bruģis tik ciets?

Vai tad jūs nemanījāt ļautiņi
laukums reģistrē visu un cieš?

Ciet ir jūsu pastaigu vieta
un ledus burtiem virs vārtiņiem zied
viņa par Čaku sacītais vārds:

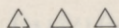
NESLAMPĀJIET

aiz loga ir aukstums
uz galda ir aukstums
un lampiņa sīka vilcēna acs

un es roku virs lampiņas sildu
lai noglāstītu
ja pienāks kāds

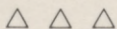
pienāk viens draudziņš
ledains tāds
un es neglāstu
glāsties pats

vientulīgi pa ieliņām gāju
priešādamies par skaisto dienu
koki ar sarmas adatām durstījās
baznīcā nozvanīja pusvienu

vientuļa māte nāca man pretī
kopā ar savu vientuļo bērnu
māte neskatījās man virsū
bērns mani uzlūkoja kā ērmu

jūrai ledus vāks bija virsū
aizjūra tuvāka palikusi
ledus krāvumi laistījās saulē
sniegi man priekšā dzirkstīja klusi

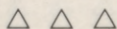
redzi
tur aizlīda Laiks
kā milzīga žņaudzējčūska

naktīs
tas guļas mums virsū
un ilgi un prasmīgi žņaudz

mēs novecojam
bet naktīs

jo dienā tas nebūtu vēlams
mēs redzētu kā tas notiek

pat mums
tas būtu par daudz

divu vecīšu piemiņai

cik biezs un necaurredzams plīvurs
kas ietin viņus abus divus

cik maiga nakts ir viņpasaulē
kāds miers pār viņu veciem kauliem

cik plīvurs biezs pār viņu mokām
vai betons drups no manām rokām?

nē, kur nu drups — vien klāsies blīvi
pār pirmskara un pēckardzīvi

stāstītu anekdotes bet zinu
tikai vecas un jēlas

purinādams galvu es minu
ko šī sieviete vēlas
ko viņa uzglabā
savā dvēselē
vēsajā medaljonā?

es viņu vedu ar šampi dzirdīt
vasaras paviljonā
es viņu vedu kā retu zvēru
kas rātņi man pēdās min
es viņu gribu uz viņu es ceru
bet viņa to visu jau zin

DĪVAINAIS KOMPLIMENTS

«visur ir labi kur tevis nav»
es dziedāšu būdams velis
«es neredzams klīstu kur mūžam nav
bijis ne manis ne tevis

es plivinos pilīs un bāros kur līst
viskijs absints un šņabis
jo tā ir drošāk: bez bēdu klīst
kur neesam bijuši abi

pa tuksnešiem slīdu un pludmalēm
kur spokaini saimnieko mēness
es esmu velis skatīt man lemts
tālas un dīvainas zemes

es esmu vēl favās atmiņās
un tu esi manās atmiņās
bet dzīvā un svešā veidolā
tu nelauzies manā apziņā

es nemēdzu klaiņot kur dzīvojām mēs
man Pļavniekos atgriezties netīk
jo kas var galvot ka tur tavs tēls
nenāks pēkšņi man pretī

ir sievietes kuras tik līdzīgas tev
bet nav vairs tevis un manis
un tāpēc man labi kur tevis nav
un tev manu velīt — kur manis»

tā es dziedāšu būdams vēl
nepieredzējis velis
un izvairīšos no dzīvajām
kas izskatīsies pēc tevis

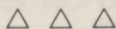
bet vēlāk man uzmāksies izmisums
jo ēnas ir vientuļīgas
un ēnai ar ēnu nav satikties lemts
tad priedes drebēs kā stīgas

tukšā Dubultu bārā
ar kustībām gausām un liegām
es noēdu zibsnī
blenzdams
aiz milzīgā loga
sniegā

«ārā ledaina ziema
bet sauleszaķītis manī»
ar tādu domu es vilkos
uz istabu
frančus ganīt

un bija tik vientulīgi
starp mirušo gallu gariem
kā zvaigznei
kas izkrata sirdi
projāmsteidzīgiem stariem

thanks tev I. Z.

1

izberz acis un ieskaties izberztās
(manās) — Viņi
un ķēde jau izvērsta
paskrienas nokrīt un slēpjas aiz ciņiem
nāve steberē kopā ar viņiem
nāve ir iznēsāta un iznērsta

2

Dambī! pret sacerēšanas plūdiem
Dambī! pret iztēles asajiem asniņiem
rutīnas balasta Dambī! pret šausmām
ko iztēloties nav grūti

3

bet kalnos tur kalnos
patiešām iet karsti
norit iepriekšminētie nārsti
un komentētāja valis
dvēseļu čaihanā sēž

4

bet Daugava
mierīgā veļu straume
veļas uz jūru un klus
bet rīdzinieki
mierīgie zombi*
savās gaitās bez apstājas kust
cik labi dažiem ir savos taukos
labi kā hipijiem
zemeņu laukos
(ak! cienītais Dreslera veli)

5

ak! neveiklās publicistikas nārsts
televizora piedēkli strupais
es ieeju sevī un aizcērtu durvis
bet dzīvokļa tumsībā knubinās bailes
un instinktu žurkas grauž
iluzoro un tamdēļ tik smieklīgo
sitamo riņķi

6

kas tu pret planētas karstajiem avotiem?
kas tu pret čaliem brīvības spārnotiem?
kantora zombis un
nekaunos atzītīes
stāju pret viņiem ieņēmis

stāju
ne lozungus plikus
un viss

LŪKODAMIES NO DEVĪTĀ STĀVA
UZ GALOTNĪTĒM PIE MANĀM KĀJĀM

aizgrābts es veros uz priedēm tur lejā
arī priedes mēdz apciemot laime
saule no viņām spēj panākt visu —
kā no meičām —

ar glāstiem un glaimiem

saulainā pirmā februāra dienā
gribošas priedes līgojas vējā
dziļā saskanībā ar dabu
tvīkdams caur stiklu es lūkojos lejā

VAKARDZIESMA

drusku riebīgs (tā kā medus)
izpildītais pienākums
pašam drusku prieks par sevi
apmierināts vakars tumst

piepūstajos mēness vaigos
pazīb laimīgs nogurums
 kaut kur būdā pieticīgi
 aizmieg vilku sugas suns

sērsnas garoza pār laukiem
drūmums pēdas neatstājot
 kaut kur aizslāj — kā pa taukiem
sirdī jauni rīti mājo

gana riebīgs (tā kā medus)
izpildītais pienākums
tak nav nolemts pienākumā
lielu kaifu meklēt mums

KRETĪNU DEJA

laimīgi atkal
pie loga es smejos
manā sētā
kretīni dejo

viņi to labāk
par normāliem māc
viņiem tas iznāk
patiesāk

umpapā umpapā
kretīni dejo
umpapā tralalā
stāvu un smejos

kretīni dejo
dienu un nakti
es tik stāvu
un situ takti

kleinajām kājelēm
baleta mānija
mazo gulbišu
grafomānija

pagalmā manā
ir purvelis maziņš
pazūd jau umpapā
kretīni daži

pasaulē tomēr
ir kretīnu daudz
citi nāk vietā
ar mašīnām brauc

umpapā umpapā
kretīni dejo
umpapā tralalā
stāvu un smejos

komplimenti
smaržo kā spirts
cik labi tev iznāk
cik solītis tvirts

kleinajām kājelēm
baleta mānija
mazo gulbīšu
grafomānija

daži ar kuriem
es aprunājos
teica ka tas vēl
tik mēģinājums

Īstenā deja
pēc gadiem būs
pie sava loga
es ielūdzu jūs

ES SAKU «NĒ»

Melni karogi baltā sniegā
Pie dzimtenes priēžu saknēm,
Bet es nogrozos dziļā miegā
un saku: «Nē.»

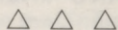
Pļāvējs atliecas, sāpe krustos . . .
IR tāda doma, ka beigās var sāpēt,
Lai nopļauto labāk justu.
Es saku: «Nē.»

Nodārd metāls, zilgmainās kāpnēs
Vīri nāk uzpīpēt.
Strādāts nav slikti, un tikai tāpēc
es saku: «Nē.»

Daudz ļoti mainās uz labu
Mūsu ikdienas pasaulē,
Bet es ticu, ka būšu labāks,
ja sacīšu: «Nē.»

Noķeriet mani, aizbāziet muti,
Pieveikts bez viltus es renstelē
Gulēšu šķību muti kā bute
un norūkšu savu: «Nē.»

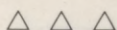
Mani izglābs, dzīvošu es.
Tad varat nākt mani apstāvēt,
Kad esat pilnīgi droši —
es neteikšu: «Nē.»

Egilam Plaudim

pūš milzīgi vēji
bet nenes nekā
vien šūpina Sauli
kā aukliņā

tu mīli šo dzīvi
kas nedod nekā
vien Sauli tādu
kā aukliņā

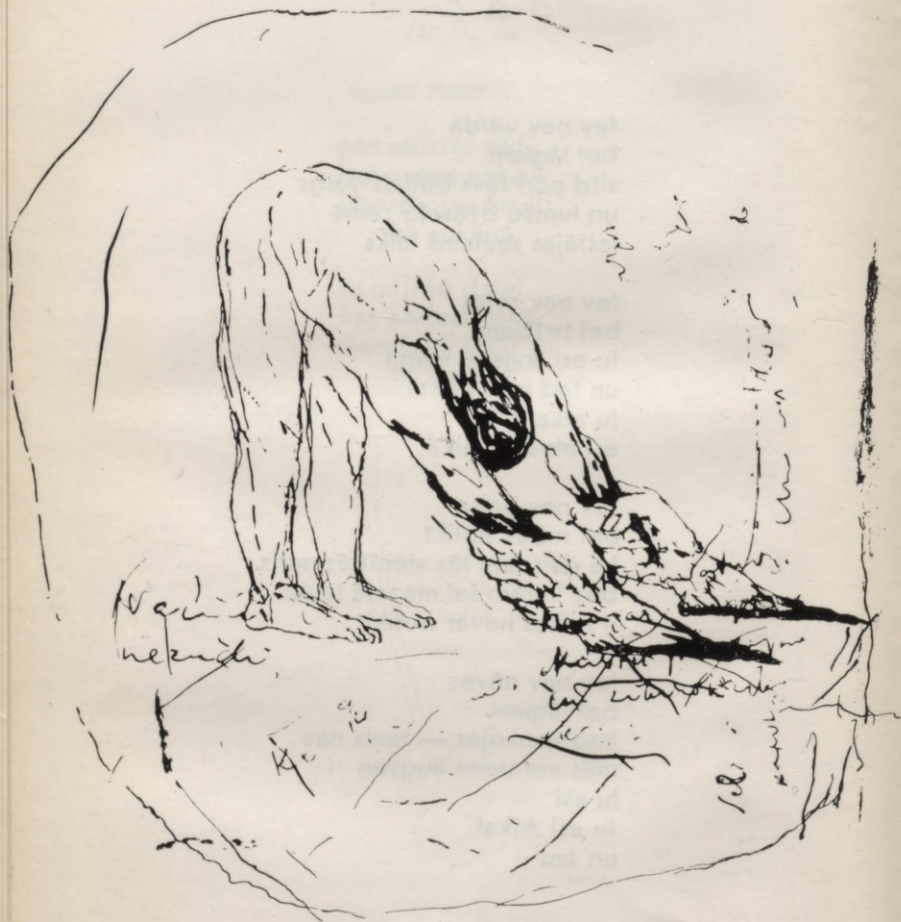

tev nav vārda
bet lāgiem
slīd pāri tavs baltais vaigs
un tumšo dvēseļu zemē
iestājas saulains laiks

tev nav sejas
bet brīžiem
tu esi ikvienā vaigā
un tad mēs jūtam
tu atkal
esi atnācis laikā

tev nav balss
bet mēdz notikt
ka dzirdam tās vienīgās notis
bez kurām šai mazajā tautā
it nekas nevar notikt

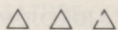
tev nav nāves
bet lāgiem
kad spokojas — tevis nav
mēs veramies augšup
tu esi
tu esi Atkal
un Jau

Veni
neudi

18
19

18
19

bengāliska uguns sprēgā
ikdienības tīgelī
veikli stīpām cauri lēkā
Bengālijas tīģeri

laiks pret spalvu
glāsta galvu
neizvairīties no viņa
visai derdzīgajiem glāstiem

velti vaicāt smalkiem ārstiem
«Kamdēļ cilvēks paliek vecs?»

tīģeri caur stīpām lec

PASKAIDROJUMI

«Velci, tēti» — vāciskās rindas ir no Gētes «Meža ķēniņa».
Latviski Ā. Elksnes atdzejojumā:

Kas kustas pa ceļu, ko tumsa klāj?
Kāds tēvs ar bērnu tur mājup jā.

(Gēte. Dzeja. R., 1983, 34. lpp.)

«mums reizēm ir labi...» — iestarpinājumi angļu valodā —
It's love? — šeit: kā būtu ar mīlestību?
oh, no — ai, nē;
well — tiešām;
make love not war — mīlēties, nevis karot;
she — viņa;
oh, yea — ak, jā;
P. S. I love you — P. S. Es tevi mīlu.

«*Victory is ours*» (angl.) — uzvara ir mūsu.

«*Mistērija*» — *nothing is real* (angl.) — nekas nav reāls.

«*Made*» — *geh zum Teufel* (vāc.) — ej pie velna.

«*Obelisks*» — senie ēģiptieši cēla obeliskus par godu Saulei. Obelisku piramīdveidīgās virsotnes bija noklātas ar zeltu vai varu. Valdīja uzskats, ka pusdienlaikā Saule tur apstājas atpūsties.

«*Plaisanterie macabre*» (fr.) — drūmā uzjautrināšanās.

«*Back in the USSR*» (angl.) — «Atpakaļ PSRS» — tas ir kādas «Bīflu» dziesmas nosaukums.

«*Yellow*» (angl.) — dzeltens.

Jasirs Arafats — Palestīnas atbrīvošanas organizācijas priekšsēdētājs.

Zombs — personāžs ārzemju videofilmās; cilvēks, kurš darbojas, svešas gribas inspirēts.

SATURS

Auziņa Irēna. Punktu prombūtnē	5
Daba ņem elpu ciet (1985)	10

I

Visiem kopīgā pļavā es gausi sakožu zobus

«kāpi vai nekāpi sapnim uz rīkles...» (1987)	13
«Klusē. Nobirdini pelnus...» (1985)	14
«nakststauriņi grib iekšā...» (1986)	15
Pasaka pašam (1985)	16
Veltījums senlaiku zemniekam (1985?)	18
Tēlniekiem (1986)	19
«faciņas malā...» (1985)	20
«cilvēku vārdi kā stabiņi gliži...» (1985)	21
Ekskurss ģeoloģijā (1985)	22
«tur kur staigā dažs no mums...» (1986)	23
Draugi un pazīstami I (1986)	24
Draugi un pazīstami II (1986)	25
Kur tie gadi (1985)	26
Hospitāļu iela (1986)	27
«Eu, Rīga, azote siltā...» (1985)	29
Pļavnieki (1986)	30
«tālo zvaigznišu trajektorijas...»	30
«te kādreiz govis ganījās...»	31
Pļavnieku vējā	32
Pļavnieku bērzi	33
Pļavnieku kaķis	34
«Velci, fēti»	35
«pelni un pumpuri tavās acīs...»	36
«nakts visam uzkrāvās kā ļoti smaga sieva...» (1986)	37
Fabula (1984)	38
«es neatsakos no draugiem...» (1986)	39

«cik saldi nobrēkties...» (1987)	40
Vēsais dzejolis (1986)	41
Lielā uguns (1986)	42
Sabiedriskā trijoliņe (1986)	44
Vāze (1986)	45
«drīz jau būs pumpuri...» (1985)	46
«neapdzīvotais nams...» (1986)	47
«viņa gāja gar jūras malu...» (1986)	48
«cik nevainīgs un tīrs ir gaiss...» (1985)	50
Publicistikas. recidīvs (1986)	51
«cik trekna svītra mugurkaula vietā...» (1986)	52
Dzejolis, kas adresātu nesasnieds (1986)	53
«cītam vecim nav nevienam...» (1984)	54
«Tāds nu ir mūsdienu dzīves...» (1985?)	56
«laiku pa laikam es atminos ballīti...» (1985)	57
«Guliet, mazie, — augstu gaisā...» (1985?)	58
«žēl man to negulēto nakšu...» (1986)	59
«mums abiem salūtēs reiz kāvi...» (1986?)	60
«un tās būs vistīrākās sāpes...» (1986)	61
«kad pārtapsim abi par sapni...» (1986)	62

II

Cik smalcīni ir tie stari

«mākonis nodūrās; liksmi...» (1984)	65
Sniega ilgodamies (1985?)	66
Pirmkursnieka dzejolis (1980—86)	67
Divi dzejoli (1980)	68
«vai atceries mīļā kā es toreiz laidu...» (1982)	70
«Tālu jāiet pie tevis, sieva...» (1984)	72
«es veros tev acīs tik uzmanīgi...» (1984)	73
«mums reizēm ir labi...» (1987)	74
«Es atceros tevi ar mokām...» (1985—86)	77
«Es gribu vēlreiz tev iespītēt...» (1986)	78
«ak tavu brīnumu...» (1986)	79
«Cik skumji, ka labie vārdi...» (1986)	80
Poza (1984)	81
«es tevi atkarošu...» (1986)	82
«kad jūs gribēsiet bērnu...» (1984?)	83
Dilūvijs (1986)	86
Čukstu gaitas (1985)	87

«skūpstā ordeni tev piekāŗšū pie krūts...» (1986)	89
Victory is ours (1985)	90
«Cik spokaini melns ir apnikums...» (1987)	91
Pie eglītes (1986)	92
Es drusku nokrītu uz ceļiem tavā priekšā (1985)	93
«gludā un kailā jūra...» (1987)	94
Punktu prombūtnē (1986)	95
«es atkal velšos kā vilnis tev pretī...» (1987)	96
«cik smalcīni ir tie stari...» (1986)	97
«savus čukstus mēs uzdāvināsim lietum...» (1986)	98

III

Kungi — mans gadsimts ir miris

«pa ielām klusi staigā rīts...» (1985—86)	101
«ar piesūcekņiem — čmok un čmok...» (1986?)	102
«sargi ādu no mazām dienām...» (1986?)	103
«tu izskaties pēc novītuša zieda...» (1986?)	104
«darināt vārdus...» (1980)	105
«Padzirdis kautiņu sētā...» (1985)	106
«lūk pastardienas saulīte grib rietēt...» (1986)	108
«es zinu ka ņogad mēs jaunu...» (1985)	110
«drūzma un vēji...» (1986)	111
Mistērija (1985)	113
Lietus (1986)	114
«Smajds ir vecis, vecis vecs...» (1986?)	116
Ni-ni (1986)	117
«tu nekad vairs tā neskatīsies...» (1986)	118
Yellow (1984?)	119
«Ir tādas zāles, kuru nav...» (1986)	120
«tā kā drusku pēc miskastes smird...» (1987)	121
Zem sniega (1985?)	122
«Zem ūdens, tur ērmojas ragi...» (1985)	123
«tu mīļā man elli nekur...» (1985)	124
Meklēšana (1977)	125
«Un es iemetīšu punktu debesīs...» (1985)	126
Kad jūsu ausainie skums (1985)	128
«lūk pūlītis pilsētas centrā...» (1987)	129
«burvīgi...» (1987)	130
«starojums tavā sejā...» (1987)	131
Vilks! (1987)	132

«tur kur vilcieni lodā...» (1987)	134
Nevicinājos, bt sliku (1986)	135
Šonakt nav miglas (1987)	136
«ko lai mēs darām...» (1985)	137
8 neļķes (1987)	140

IV

Arvien dziļāk dzīves akā

«arvien dziļāk dzīves akā...» (1985)	143
«spīdi spoži vecā saule...» (1986)	144
«Jau saulrieta atspulgi dziļumā sītdza...» (1987)	145
Made (1983)	146
«Jūtas — tik glumas kā Kupravas māli...» (1986)	147
Starp vakaru laukos un tevi (1986)	148
«man patīk šīs gaišvēderainās naktis...» (1986)	149
Pastorālais pants (1985)	150
Veltījums aizpagājušai vasarai (1985)	152
Obelisks (1985)	153
Plaisanterie macabre (1986)	154
«Es nesmejos vairs. Nopūšos...» (1987?)	155
«kā ierindas mācību mēs...» (1987)	156
«Back in the USSR» (1987)	157
Lielais laukums (1984)	158
«aiz loga ir aukstums...» (1987)	159
«vientulīgi pa ieliņām gāju...» (1987)	160
«redzi...» (1987)	161
«cik biezs un necaurredzams plīvurs...» (1987)	162
«stāstītu anekdotes bet zinu...» (1987)	163
Dīvainais kompliments (1987)	164
«tukšā Dubultu bārā...» (1987)	166
«izberz acis un ieskaties izberztās...» (1986?)	167
Lūkodamies no devītā stāva uz galotnītēm pie manām kājām (1987)	169
Vakardziesma (1984)	170
Kretīnu deja (1983)	171
Es saku «Nē» (1980?)	173
«pūš milzīgi vēji...» (1985?)	174
«tev nav vārda...» (1986)	175
«bengāliska uguns sprēgā...» (1985)	177
Paskaidrojumi	178

Клав Элсберг
ТАЩИ, ПАПА
Стихи

Составитель И. Аузиня
Художник А. Бреже
Рига «Лиесма» 1989
На латышском языке

ИБ № 5721

Klāvs Elsbergs
VELCI, TĒTI

Redaktore I. Čaklā. Mākslinieciskā redaktore M. Dragūne. Tehniskā redaktore V. Ruskule. Korektore L. Smilga

Nodota salikšanai 26.05.88. Parakstītā iespiešanai 28.10.88. JT 15572. Formāts 70×100/32. Dobspiedes papīrs. Žurnālu cirstā garnitūra. Augstspiedums. 7,42 uzsk. iespiedl.; 8,71 uzsk. krāsu nov.; 4,54 izdevn. I. Metiens 25 000 eks. Pasūt. № 103844. Cena 75 kap. Izdevniecība «Liesma», 226256 Rīgā, Padomju bulv. 24. Izdevn. № 24/33016/Klm-491. Iespiesta Rīgas Paraugtipogrāfijā, 226004 Rīgā, Vienības gatvē 11.

Elsbergs K.

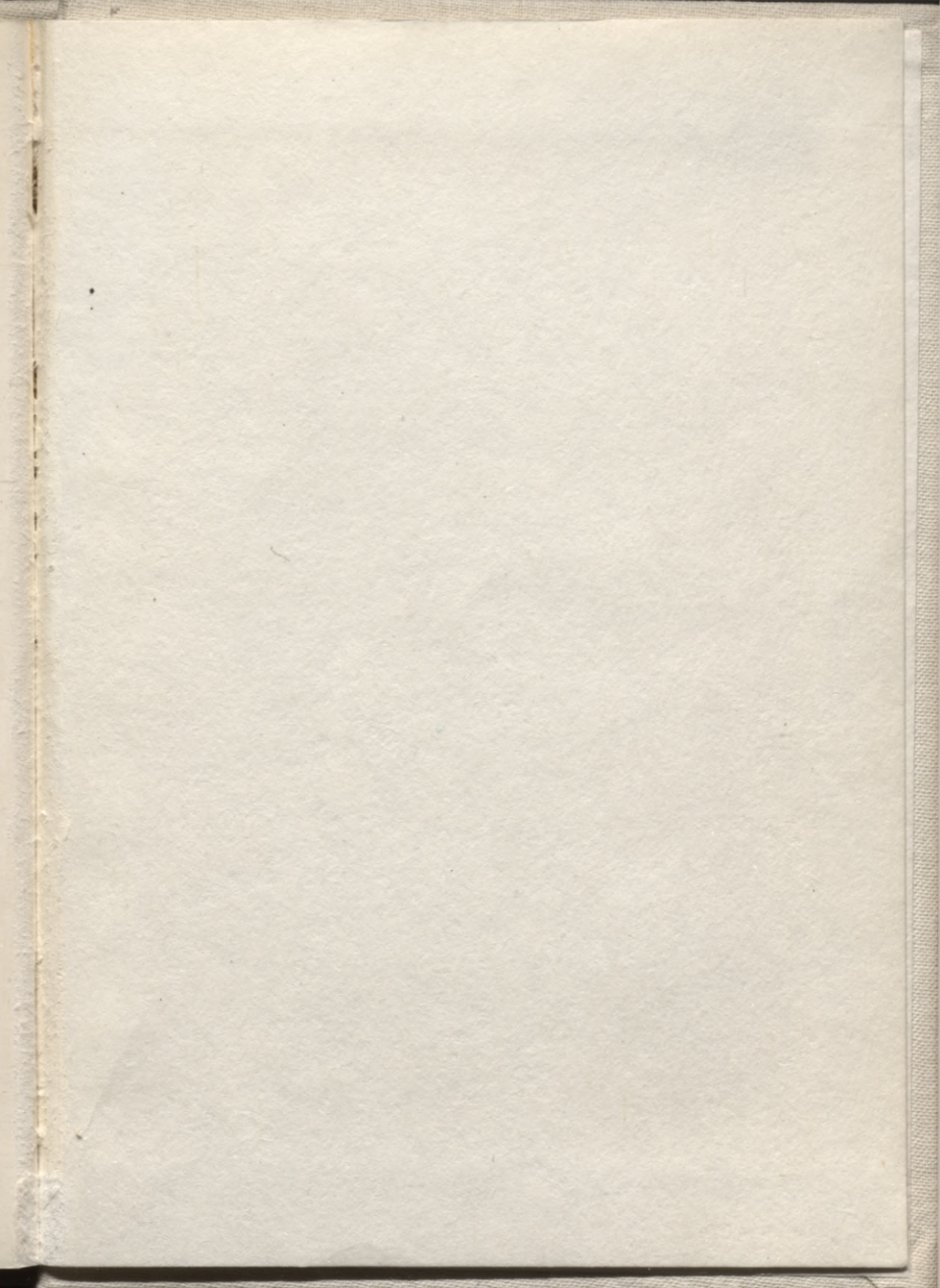
El 800   Velci, tēti: Dzeja / Sast. un iev. sarakst.
I. Auziņa. — R.: Liesma, 1989. — 182 lpp.;
portr., il.

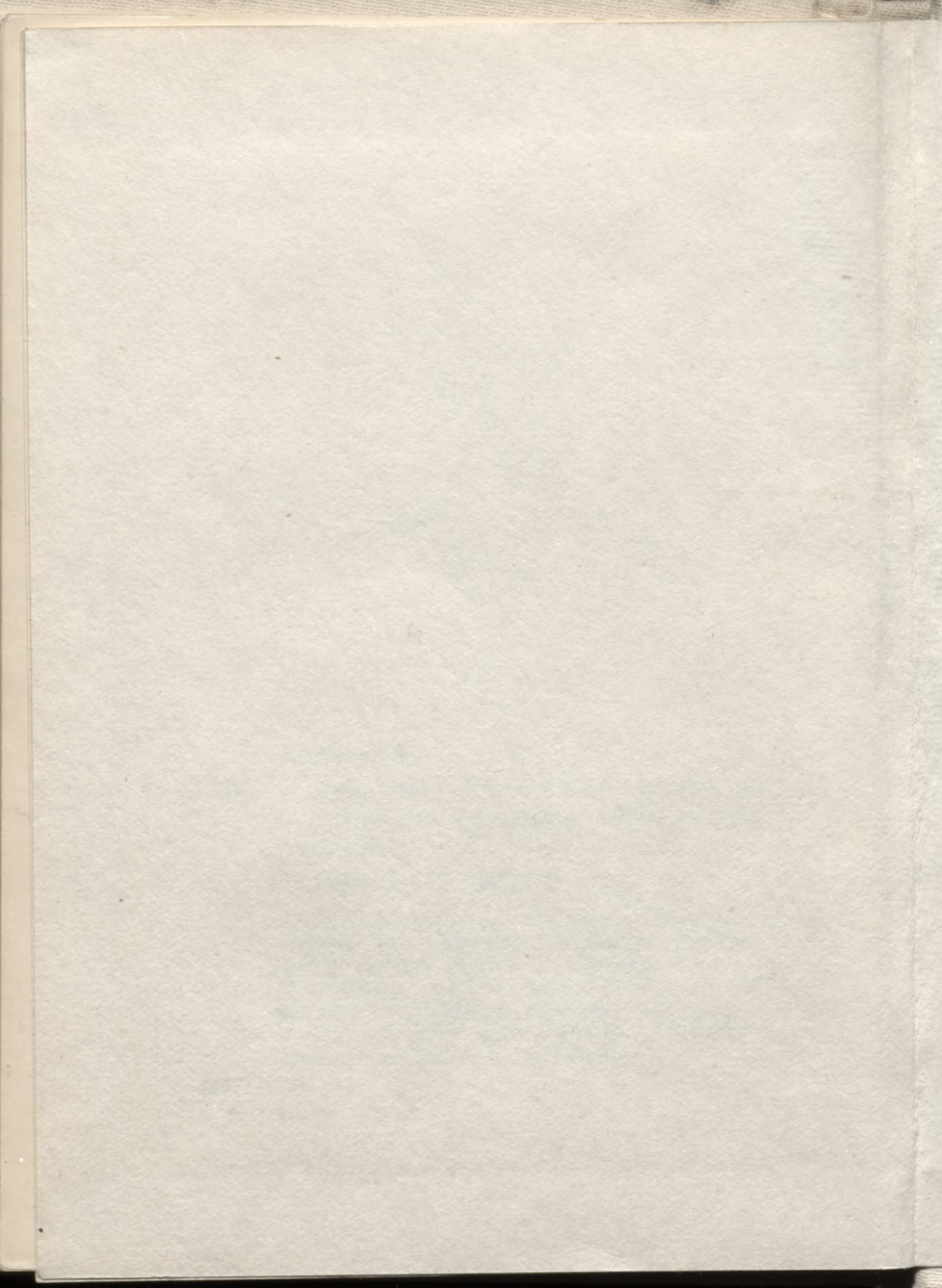
ISBN 5-410-00025-0

Šis ir trešais Klāva Elsberga (1959—1987) dzejas krājums, kur apkopoti galvenokārt pēdējos mūža gados tapušie dzejoļi. K. Elsbergs bija viens no spilgtākajiem talantiem astoņdesmito gadu debitantu paaudzē. Viņa dzejai raksturīgs lakonisms, izkopta forma, asociatīvo saišu bagātība, apvaldīts dramatisms savienojumā ar smalku ironiju.

4702370202—24
E M 801[11]—89 74-89

84 L7—5

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTĒKA

0304083247

0.55

KLĀVS ELSBERGS

**VEICI,
TĒTI**